

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale XVI Karnym w składzie:

Przewodnicząca: SSO Agnieszka Kędzierska

Ławnicy: W. B., M. M.

Protokolant: p.o. staż. J. B.

przy udziale Prokuratora Prok. Rej Poznań – Grunwald w Poznaniu Izabeli Pilarczyk

po rozpoznaniu w dniach: 23 czerwca 2015 r. i 26 czerwca 2015 r.

sprawy :

1. P. K.(K.),

syna S. i D. zd. K.,

ur. (...) w L.

oskarżonego o to, że:

I w dniu 7 stycznia 2015 r. w L. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem przy pomocy nieustalonego narzędzia w ten sposób, że po otwarciu drzwi do pomieszczenia mieszkalnego, najmowanego przez A. G. (1) z jego wnętrza dokonał zaboru w celu przywłaszczenia laptopa m – ki A. – model (...) wraz z torbą, zasilaczem oraz modemem firmy (...), tj. rzeczy o łącznej wartości 1000 zł, działając w ten sposób na szkodę A. G. (1),

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk

II w dniu 9 stycznia 2015 r. w pomieszczeniu „P. K.” w L. przy ul. (...), działając w celu przywłaszczenia, usiłował dokonać kradzieży pieniędzy o nieustalonej wartości poprzez groźbę natychmiastowego użycia przemocy w ten sposób, że groził natychmiastowym użyciem przemocy trzymany w ręce środkiem obezwładniającym w postaci pistoletowego miotacza gazu, którym celował w K. K. (1), żądając natychmiastowego wydania mu pieniędzy z utargu, doprowadzając ją w powyższy sposób do stanu bezbronności, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej K. K. (1), która odmówiła wydania mu pieniędzy wobec ich braku i powiedziała do niego, że zadzwoni po policję, w wyniku czego wybiegł on z pomieszczenia

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk

III w dniu 9 stycznia 2015 r. w sklepie spożywczym przy ul. (...), działając w celu przywłaszczenia, dokonał kradzieży poprzez groźbę natychmiastowego użycia przemocy w ten sposób, że groził natychmiastowym użyciem przemocy trzymany w ręce środkiem obezwładniającym w postaci pistoletowego miotacza gazu, którym celował w K. K. (2), żądając natychmiastowego wydania mu pieniędzy z utargu, doprowadzając ją w powyższy sposób do stanu bezbronności, w wyniku czego K. K. (2) wydała mu pieniądze w kwocie 1320 zł, działając w ten sposób na szkodę M. D. (1) i W. D. (1) oraz (...) S.A. w W., zobowiązanego do pokrycia wyrządzonej szkody

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 kk

IV w dniu 15 stycznia 2015 r. w L.przy ul. (...)w punkcie totalizatora sportowego, działając w celu przywłaszczenia oraz wspólnie i w porozumieniu z M. S.usiłował dokonać kradzieży pieniędzy o nieustalonej wartości, posługując się nożem kuchennym w ten sposób, że po wejściu do punktu z nożem w ręku zagroził natychmiastowym użyciem przemocą trzymanym nożem, którym zbił dolną szybę gabloty w tym pomieszczeniu, oddzielającą sprzedawczynię od klientów, żądając natychmiastowego wydania mu pieniędzy, doprowadzając ją w powyższy sposób do stanu bezbronności, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na obronną postawę pokrzywdzonej J. S., która niezwłocznie wyciągnęła z torebki gaz łzawiący i przystawiła go do szyby, aby oskarżony nie zadał jej ciosu nożem, w wyniku czego sprawca wybiegł z pomieszczenia

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk

2. **M. S.(S.)**,

syna T. i R. zd. G.,

ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że

V w dniu 15 stycznia 2015 r. w L.przy ul. (...)w punkcie totalizatora sportowego, działając w celu przywłaszczenia oraz wspólnie i w porozumieniu z P. K., posługującym się nożem kuchennym, usiłował dokonać kradzieży pieniędzy o nieustalonej wartości w ten sposób, że P. K., po wejściu do punktu z nożem w ręku, zagroził natychmiastowym użyciem przemocą trzymanym nożem, którym zbił dolną szybę gabloty w tym pomieszczeniu, oddzielającą sprzedawczynię od klientów, żądając natychmiastowego wydania mu pieniędzy, doprowadzając ją w powyższy sposób do stanu bezbronności, podczas gdy M. S., zgodnie z przyjętym podziałem ról między nimi, przebywał przed w/w punktem z zadaniem obserwowania pobliskiego otoczenia, aby w razie potrzeby ostrzec go, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na obronną postawę pokrzywdzonej J. S., która niezwłocznie wyciągnęła z torebki gaz łzawiący i przystawiła go do szyby, aby P. K.nie zadał jej ciosu nożem, w wyniku czego sprawcy uciekli z miejsca zdarzenia,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk

1. oskarżonego P. K.uznaje za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie I, tj. przestępstwa z art. 279 § 1 kk, z tym że ustala iż oskarżony posłużył się dopasowanym kluczem i za to na podstawie art. 279 § 1 kk i art. 33 § 2 i 3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę w ilości 20 (dwudziestu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki na 15 (piętnaście) zł,

2. oskarżonego P. K.uznaje za winnego zarzucanych mu czynów popełnionych w sposób opisany w punktach II i III, tj. ciągu przestępstw z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i art. 280 § 1 kk, z tym że z opisu tych czynów eliminuje doprowadzenie pokrzywdzonej do stanu bezbronności oraz ustala, iż w trakcie czynu II oskarżony zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej K. K. (1), która odmówiła wydania mu pieniędzy i powiedziała że wezwie policję i za to, na podstawie art. 280 § 1 kk i art.14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i oraz przy zastosowaniu art. 60 § 1, 2 i 6 pkt 3 kk i na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w ilości 30 (trzydziestu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki na 15 (piętnaście) zł,

3. oskarżonego P. K.uznaje za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie IV tj. przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk, z tym że z opisu czynu eliminuje doprowadzenie pokrzywdzonej do stanu bezbronności i za to na podstawie art.14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk oraz przy zastosowaniu art. 60 § 1, 2 i 6 pkt 2 kk i na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w ilości 20 (dwudziestu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki na 15 (piętnaście) zł,

4. na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 i 2 kk i art. 91 § 2 kk łączy kary wymierzone P. K. w punktach 1, 2 i 3 i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywnę w ilości 40 (czterdziestu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki na 15 (piętnaście) zł,

5. na podstawie art. 63 § 1 kk, na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 4, zalicza P. K. okres tymczasowego aresztowania w sprawie – od 15 stycznia 2015 r.,

6. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec P. K. środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody:

- na rzecz A. G. w kwocie 1000 (jednego tysiąca) zł

- solidarnie na rzecz pokrzywdzonych M. D. (1) i W. D. (1) w kwocie 320 (trzystu dwudziestu) zł

- na rzecz (...) S.A. w W. w kwocie 1000 (jednego tysiąca) zł

7. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego P. K. środek karny w postaci zadośćuczynienia na rzecz K. K. (1) w kwocie 2.000 (dwóch tysięcy) zł,

8. oskarżonego M. K. uznaje za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie V, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk, z tym że z opisu czynu eliminuje doprowadzenie pokrzywdzonej do stanu bezbronności i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk oraz przy zastosowaniu art. 60 § 1, 2 i 6 pkt 2 kk i na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w ilości 25 (dwudziestu pięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki na 20 (dwadzieścia) zł,

9. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 2 kk oraz art. 73 § 2 kk wykonanie wymierzonej M. S. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres lat 4 (czterech) tytułem próby, na który to czas oddaje go pod dozór kuratora sądowego,

10. odnośnie dowodów rzeczowych:

a) na podstawie art. 44 § 2 kk orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie:

- noża z rękojeścią koloru czarnego z napisem na ostrzu „(...)” zarejestrowanego w wykazie Dowodów rzeczowych nr I/62/15 z dnia 11 maja 2015 r. pod poz. 1,
- spodni koloru czarnego z napisami oraz obrazkiem koguta zarejestrowanych w wykazie Dowodów rzeczowych nr I/62/15 z dnia 11 maja 2015 r. pod poz. 2,
- torby z tworzywa sztucznego z napisem (...) zarejestrowanej w wykazie Dowodów rzeczowych nr I/62/15 z dnia 11 maja 2015 r. pod poz. 3,
- czapki koloru czarnego z otworami - kominiarka zarejestrowanej w wykazie Dowodów rzeczowych nr I/62/15 z dnia 11 maja 2015 r. pod poz. 5,
- rękawiczek koloru czerwono – czarnego z napisami na wierzchniej części rękawiczek zarejestrowanych w wykazie Dowodów rzeczowych nr I/62/15 z dnia 11 maja 2015 r. pod poz. 6,
- bluzy z kapturem firmy „O.” zarejestrowanej w wykazie Dowodów rzeczowych nr I/62/15 z dnia 11 maja 2015 r. pod poz. 7,
- rękawicę roboczą częściowo ogumowaną koloru biało – niebieskiego zarejestrowaną w wykazie Dowodów rzeczowych nr I/62/15 z dnia 11 maja 2015 r. pod poz. 9,
- torbę foliową z zimowo – świątecznymi rysunkami zarejestrowaną w wykazie Dowodów rzeczowych nr I/62/15 z dnia 11 maja 2015 r. pod poz. 10

- bluzy koloru czarnego z napisem (...) - zarejestrowanej w wykazie Dowodów rzeczowych nr I/62/15 z dnia 11 maja 2015 r. pod poz.13
- szalika wełnianego w kolorowe pasy - zarejestrowanego w wykazie Dowodów rzeczowych nr I/62/15 z dnia 11 maja 2015 r. pod poz. 15
- spodni dresowych koloru czarnego z białymi wstawkami - zarejestrowanych w wykazie Dowodów rzeczowych nr I/62/15 z dnia 11 maja 2015 r. pod poz. 14
- spodni dresowych koloru czarnego - zarejestrowanych w wykazie Dowodów rzeczowych nr I/62/15 z dnia 11 maja 2015 r. pod poz. 12
- bluzy z kapturem koloru szarego - zarejestrowanej w wykazie Dowodów rzeczowych nr I/62/15 z dnia 11 maja 2015 r. pod poz.11

b) na podstawie art. 230 § 2 kpk zwraca osobom uprawnionym następujące przedmioty:

- bluzkę damską koloru czarnego - zarejestrowaną w wykazie Dowodów rzeczowych nr I/62/15 z dnia 11 maja 2015 r. pod poz. 8 – M. G.
- bluzę koloru czerwonego rozpinaną z elementami odbłaskowymi na rękawach oraz czerwoną bluzę z kapturem z nadrukiem na plechach (...)2015 - zarejestrowanych w wykazie Dowodów rzeczowych nr I/62/15 z dnia 11 maja 2015 r. pod poz. 16 i 17 – P. K.
- umowę pożyczki lombardowej z dnia 8 stycznia 2015 r. - zarejestrowanej w wykazie Dowodów rzeczowych nr I/62/15 z dnia 11 maja 2015 r. pod poz. 18 – lombardowi (...)” D. S. (1)

c) na podstawie art. 231 § 1 kpk składa do depozytu sądowego baterię z telefonu komórkowego z napisem (...) zarejestrowaną w wykazie Dowodów rzeczowych nr I/62/15 z dnia 11 maja 2015 r. pod poz. 4.

11. na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze i § 14 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 5, § 16, § 19 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 163, poz. 1348 ze zm.) zasądza od Skarbu Państwa kwotę 1.254,60 (jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt cztery i sześćdziesiąt setnych) zł (w tym 23 % VAT) na rzecz obrońcy P. K.- adw. M. Ż. oraz kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć i sześćdziesiąt setnych) zł (w tym 23% VAT) na rzecz obrońcy M. S.- adw. K. M. (2), tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu.

12. na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art.633 kpk i art. 624 § 1 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 1 i art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983r.z późn. zm.) obciąża oskarżonych częściowo kosztami postępowania i z tego tytułu zasądza od nich na rzecz Skarbu Państwa kwoty – 420 zł od P. K.i 400 zł od M. S., tytułem opłat, zwalniając oskarżonych w pozostałej części z kosztów postępowania.

Wanda Balcerek SSO Agnieszka Kędzińska Mirosław Machnicki

Sygn. akt XVI.K.76 / 15

UZASADNIENIE

W sprawie oskarżonych P. K.i M. S.ustalono następujący stan faktyczny:

Oskarżony M. S.od 16 grudnia 2014 r. wynajmował od O. M.pokój w mieszkaniu na ul. (...)w L.. Zamieszkiwał w nim razem ze swoją konkubiną M. G.i synem A. S.(urodz. (...)). W mieszkaniu tym znajdowały się 3 pokoje, które poza oskarżonym wynajmowali również A. G. (1)(od 6 stycznia 2015 r.) oraz J. W.. Czynnosc za wynajęte przez oskarżonego

pomieszczenie wynosił 900 zł miesięcznie. W grudniu 2014 r. na kilka dni przed świętami Bożego Narodzenia M. S., poznał drugiego z oskarżonych – P. K., który wraz ze swoją siostrą przyszedł do mieszkania S.w poszukiwaniu swej drugiej siostry – M. K.wyrzuconej przez matkę z domu. M. K.od kilku miesięcy spotykała się z bratem oskarżonego S.– D. S. (2). Odkąd oskarżeni poznali się ze sobą, P. K.regularnie przychodził do mieszkania M. S., a od początku stycznia 2015 r. zamieszkał wraz z nim i jego rodziną w wynajmowanym przez nich pokoju. Uzgodnili, że będzie pokrywał 50% kosztów najmu. P. K.spotykał się z siostrą M. S.– A.. Wcześniej P. K.przez rok z niewielką przerwą mieszkał u swojej byłej dziewczyny we W., a wcześniej ze swą matką w L..

Kradzież laptopa na szkodę A. G. (1)

W dniu 7 stycznia 2015 r. M. S.z M. G.pojechali do G.oraz W.i w związku z tym poprosili P. K., by pozostał on w domu i zaopiekował się ich synem. Zostawili mu też swój komplet kluczy do drzwi wejściowych do mieszkania i do swego pokoju.

P. K.postanowił wejść do pokoju zajmowanego przez A. G. (1)i ukraść należący do niej laptop. Wiedział, że pokrzywdzona pracuje zawodowo, a komputer znajduje się w zajmowanym przez nią pomieszczeniu, gdyż dzień wcześniej korzystał z niego za jej zgodą. Oskarżony skorzystał ze sposobności, że w swym pokoju został sam, A. G. (1)była w pracy, a ostatni z lokatorów – J. W.spał do godziny 15.00.

P. K.stwierdził, że jeden z posiadanych przez niego kluczy – do ich pokoju, jednocześnie pasował do zamka pokoju pokrzywdzonej i otworzył on zamknięte na klucz przez A. G. (1)drzwi, uszkadzając jednak przy tym zamek, a następnie wszedł do środka. Następnie zabrał z pokoju pokrzywdzonej komputer typu laptop marki A.model (...)znajdujący się na stoliku wraz z podłączonym do niego zasilaczem i modemem do internetu firmy (...)nr (...): (...)funkcjonującym w abonamencie sieci O.oraz torbę do tego laptopa koloru czarnego pozostawioną na szafie ubraniowej. Skradziony sprzęt wart był 1.000 zł.

P. K.wyniósł następnie sprzęt z domu chowając go do wózka dziecięcego, a potem zadzwonił do M. Ł.z informacją, że jest „biznes do uklepania” i umówił się z nim na spotkanie w pobliżu (...). P. K.spotkał się z M. Ł.we wskazanym wyżej miejscu i dał mu skradziony komputer w celu spieniężenia. M. Ł.przyjął laptop, schował go do torby i włożył do samochodu, a następnie zasugerował oskarżonemu konieczność wyjęcia z niego baterii, by sprzęt ten nie został namierzony. P. K.powiedział (...), że skontaktuje się z nim później, gdyż przypuszczał, że sprawa zostanie zgłoszona organom ścigania. Następnie, w celu uniknięcia podejrzeń o kradzież laptopa, ok. godz.10 udał się wraz z dzieckiem – A. S.do swojej koleżanki E. P., gdzie przebywał do godz. 13.00. Oskarżony nie informował E. P.o prawdziwym powodzie swojej wizyty, a podczas wizyty u niej, do oskarżonego zadzwoniła M. G.mówiąc, że w mieszkaniu było włamanie i ktoś ukraść laptopa.

Następnego dnia po kradzieży P. K.spotkał się z M. Ł.w L.na Z.i ustalił z nim, że (...)otrzyma 100 zł ze spieniężenia komputera, a pozostała część przypadnie P. K.. Następnie udali się do W., gdzie w lombardzie mieszczącym się na ul. (...)P. K.oddał laptop pochodzący z kradzieży w zastaw pożyczkowy wynoszący 250 zł na okres 1 miesiąca. W związku z brakiem odbioru wskazanego wyżej sprzętu w terminie komputer został w dniu 27 lutego 2015 r. sprzedany nieustalonej osobie za kwotę 330 zł.

Za uzyskane w ten sposób 150 zł P. K. przeznaczył na bieżące zakupy dla domu.

Usiłowanie rozboju w P. K.

W dniu 9 stycznia 2015 r. P. K.wyszedł z mieszkania w celu dokonania rozboju na nieokreślonej jeszcze wówczas osobie. M. S.wiedział gdzie i po co idzie K., ale mu nie towarzyszył. P. K.wychodząc z domu ubrany był w czarne materiałowe spodnie bez napisów i wzorów, granatową bluzę ze sznurowanym kapturem z białymi paskami na bokach rękawów i białym napisem na piersi, rękawiczki koloru szarego z niebieską gumą od strony dłoni oraz szary szal w jednolitym kolorze, a także zabrał ze sobą czarną bluzkę należącą do M. G.oraz przechowywany w kaburze w bluzie, a wcześniej w biurku w wynajmowanym pokoju, pistoletowy miotacz gazu (...)2 koloru czarnego z napisem M.in

Germany wraz ze znajdującym się w środku nabojem z (...), który wyglądał jak broń noszona przez funkcjonariuszy Policji. Pistolet ten wraz z nabojem stanowił własność M. Ł., a został kupiony w sklepie (...)we W. w dniu 6 czerwca 2014 r. (...)pożyczył go oskarżonemu na jego prośbę na kilka dni, nie wiedząc w jakim celu zostanie użyty. P. K.zabierając z domu pistolet zdawał sobie sprawę, że jest on sprawny, gdyż M. G.oddala wcześniej z niego próbny strzał skierowany w podłogę, a sam oskarżony strzelał z niego pod wiaduktem w L..

P. K.wychodząc z mieszkania w dniu 9 stycznia 2015 r. udał się pierwotnie do salonu fryzjerskiego znajdującego się na N. R.w L.niedaleko targu. Dotarł tam ok. godz. 17 i okazało się że zakład jest już zamknięty. Oskarżony zauważył wówczas, że w P. K.mieszczącym się na N. R.pod numerem 25 zapalone jest światło i postanowił udać się w to miejsce celem dokonania rozboju. Oskarżony naciągnął szal na twarz i wszedł do zakładu. W pomieszczeniu, do którego bezpośrednio wszedł oskarżony przebywało wówczas dwoje dzieci pracującej tam K. (...) (6 lat) i D.(9 lat), a ona sama znajdowała się w drugim pomieszczeniu przy prasownicy. Pokrzywdzona zorientowała się, że sytuacja jest nietypowa, gdyż dzieci, które zawsze informowały ją gdy ktoś wszedł do zakładu, tym razem nawet na nią nie patrzyły. Przeszła zatem do pomieszczenia, w którym przebywały jej dzieci i zobaczyła, że zamaskowany napastnik stoi przy drzwiach wejściowych z pistoletem wycelowanym w dzieci. Po ukazaniu się pokrzywdzonej, oskarżony skierował w jej kierunku broń i powiedział, że jest to napad żądając jednocześnie wydania pieniędzy. K. K.myślała przez chwilę, że to żart i zaczęła się śmiać. P. K.po chwili przerwy zaczął krzyczeć, że pokrzywdzona ma mu wydać pieniądze, na co ta odmówiła twierdząc, że wszystkie pieniądze wzięła kierowniczka przed dwiema godzinami, a następnie - że nie ma w zakładzie żadnych pieniędzy, gdyż jest tylko pracownikiem. Nie było to prawdą, gdyż w kasie w zakładzie zawsze znajduje się w rezerwie kwota ok.150 zł, ponadto podczas napadu w kasie znajdował się również utarg w wysokości 150 zł, a sama pokrzywdzona w portfelu miała własne ok. 100 zł. P. K.oświadczył wówczas, że całe wydarzenie ma jedynie charakter żartu, na co pokrzywdzona zareagowała stwierdzeniem, że jeżeli to był żart to bardzo głupi i ma zamiar wezwać Policję – oskarżony po tej deklaracji wybiegł z pomieszczenia.

Rozbój w sklepie (...) przy ul. (...)

P. K.po ucieczce z P. K.pobiegł w stronę wiaduktu, a następnie przebiegł przez tory i dobiegł ok. godziny 17.25 do sklepu (...), należącego do W.i M. D. (1), a mieszczącego się w L.przy ul. (...). Oskarżony zasłaniając czarną bluzką M. G.twarz i szyję (obawiał się że zostanie zauważona jego charakterystyczna blizna oraz tatuaż) wbiegł do sklepu spożywczego, gdzie przebywała wówczas wyłącznie stojąca za ladą ekspedientka K. K. (2). P. K.powiedział jej nerwowo, że jest to napad i zażądał wydania pieniędzy, a następnie wyciągnął pistolet gazowy i trzymając go w prawej ręce skierował w stronę pokrzywdzonej. K. K.nie wiedząc czy przedmiot trzymany przez oskarżonego jest atrapą, czy prawdziwą bronią, wystraszyła się, powiedziała, że nie ma pieniędzy, na co oskarżony podniesionym głosem polecił jej otwarcie kasy, co też uczyniła. Po otwarciu kasy K.lewą ręką wyciągnął z kieszeni spodni reklamówkę koloru białego i nakazał sprzedawczyni, by włożyła do niej całą jej zawartość. Przestraszona ekspedientka włożyła wszystkie pieniądze do reklamówki łącznie z bilonem, po czym P. K.chwycił swój łup i wybiegł ze sklepu. W wyniku rozboju W.i M. D. (1)stracili kwotę 1320 zł, co wynika z raportu kasowego sporządzonego przez ekspedientkę o godz. 17.36 w dniu zdarzenia (920 zł stanowił utarg z dnia zdarzenia ze zmiany popołudniowej tj. od godziny 11.00, a w kasie znajdowało się również dodatkowe 400 zł z przeznaczeniem na wydawanie reszty klientom – tak zwana gotówka „na start”). Sklep pokrzywdzonych małżonków D.był ubezpieczony w (...) S.A.od szeregu zdarzeń, w tym od napadu i w związku z tym ubezpieczyciel wypłacił im odszkodowanie w wysokości 1000 zł zgodnie z zawartą umową ubezpieczenia, w której wartości pieniężne zostały ubezpieczone do wskazanej wyżej kwoty.

Oskarżony po dokonaniu rozboju udał się w stronę ogródków działkowych znajdujących się pod wiaduktem niedaleko rzeźni. Tam przebrał się, porzucił odzież, którą miał na sobie w momencie popełnienia przestępstw oraz pozostawił w tym miejscu zrabowany bilon, ukrywając go w reklamówce w krzakach, a banknoty schował do kieszeni i poszedł do domu.

W mieszkaniu był ok. godz. 19 i opowiedział o zaistniałych zdarzeniach S.i G.. Następnie we trójkę udali się do sklepu (...), gdzie za skradzione pieniądze nabyli pieluchy oraz jedzenie. Część pieniędzy z rozboju została również przeznaczona na spłatę raty pożyczki zaciągniętej w firmie (...)przez M. K..

Wieczorem oskarżeni udali się po pozostawione na działce pieniądze w bilonie. Wyrzucili też do studzienki betonowej znajdującej się pod wiaduktem przy ul. (...)bluzkę M. G., którą P. K.zasłaniał twarz dokonując rozboju w sklepie spożywczym oraz rękawiczki, które oskarżony miał w czasie napadu, po czym wrócili do domu.

Pistolet gazowy, którym P. K.posługiwał się podczas napadu na P. K.i sklep spożywczy przy ul. (...)został oddany przez oskarżonego M. Ł.. Ten ostatni w tym celu przyjechał pod dom oskarżonego samochodem M. (...)koloru zielonego. P. K.powiedział S.i G., że idzie „oddać pistolet gazowy” – (...).

Usiłowanie rozboju w k. L.

Oskarżeni potrzebowali pieniędzy na zapłacenie O. M.czynszu najmu w kwocie 900 zł, termin płatności upływał w dniu 16 stycznia 2015 r. Próbowali oni pożyczyć niezbędne im środki w instytucjach jak P., B., S., jednak uzyskali informację iż z uwagi na młody wiek nie otrzymają tam pieniędzy. Postanowili, że wobec tego, aby zdobyć pieniądze na utrzymanie, dokonają gdzieś rozboju. W dniu 15 stycznia 2015r., przed wyjściem z domu każdy z oskarżonych włożył na siebie dwie pary rzeczy (bluzy i spodnie dresowe), gdyż założyli oni, że gdy zobaczą dogodny punkt do dokonania na niego napadu, to pójdą się gdzieś przebrać, a rzeczy pozostawią w miejscu przebrania i nie będą po nie wracać. P. K.wziął ze sobą również nóż kuchenny z czarną plastikową rączką o długości około 30 cm należący do M. S., który schował pod bluzą w prawym rękawie. P. K.uważał, że jeżeli nie będzie miał żadnego, chociażby potencjalnie niebezpiecznego, przedmiotu w ręku, to osoba napadnięta nie wystraszy się go i próba zdobycia pieniędzy zakończy się niepowodzeniem. Fakt zabrania noża i zamiar jego użycia był uzgodniony z M. S..

W dniu zdarzenia ok. godz. 12.00 P. K.z M. S.wyszli z mieszkania rozglądając się za miejscem gdzie mogliby dokonać rozboju. Sprawcy poruszali się ulicami (...), w końcu, około godz.14 znaleźli się na ul. (...). Tam, pod numerem 17 zauważyli punkt totalizatora sportowego, który uznali za dogodny cel napadu. M. S.wszedł do kolektury w celu stwierdzenia czy nie ma tam kamer, a P. K.czekał na niego pod blokiem mieszkalnym znajdującym się nieopodal. M. S.powiedział P. K., że w środku nie ma kamer (faktycznie w kolekturze znajdowała się atrapa – niepodłączona kamera internetowa) i jest cienka szyba oddzielająca miejsce między sprzedającym, a klientami. W związku z powyższym oskarżeni podjęli decyzję o dokonaniu napadu na tę właśnie kolekturę.

Następnie oskarżeni szukali miejsca gdzie mogliby się przebrać – znaleźli otwartą klatkę schodową, tam weszli i zdjęli odzież wierzchnią, pozostając w drugim komplecie ubrań, które mieli na sobie. P. K.pozostawił na sobie czarne materiałowe spodnie bez napisów i wzorów, bluzę granatową ze sznurowanym kapturem z białymi paskami na bokach rękawów oraz napisem na piersi w kolorze białym, czapkę czarną materiałową z wyciętymi otworami na oczy, rękawiczki koloru czerwonego z czarną gumą na dłoniach i palcach oraz buty koloru białego. M. S.po przebraniu miał na sobie czarne spodnie materiałowe z białą wstawką biegnącą po boku spodni od pasa do nogawek, czarną bluzę bez kaptura z białym napisem (...)znajdującym się na plecach oraz napisem „prezent” z przodu bluzy oraz buty koloru biało - szarego, a na szyi miał szalik koloru zielono – żółtego w paski, który zasłaniał mu usta.

Oskarżeni udali się pod kolekturę totalizatora, lecz nie weszli od razu do środka, gdyż zauważyli, iż wewnątrz znajdują się ludzie. Ustalili, że do środka wejdzie P. K., który wyjmie nóż celem przestraszenia pracownicy, a M. S.pozostanie na tzw. „czatach” wypatrując czy ktoś się zbliża do punktu t., aby w razie potrzeby ostrzec K.. Tak ustalony podział ról wynikał z faktu iż P. K.nie był osobą karaną, a M. S.obawiał się że w razie zatrzymania zostanie ponownie umieszczony w schronisku dla nieletnich, w którym już przebywał od 13 stycznia 2014 r. do 22 czerwca 2014 r. z racji nieuczęszczania do szkoły i skąd został warunkowo zwolniony oraz objęty był nadzorem kuratorskim.

Mniej więcej od godziny 15.20 oskarżeni przyglądali się kolekturze (...)stojąc na tyłach (...)znajdującej się na rogu ulic (...)skąd następnie udali się do klatki schodowej bloku mieszkalnego znajdującego się przy ul. (...)gdzie usiedli na schodach przy oknie i nadal prowadzili obserwację wytypowanego przez siebie celu. Ponieważ przechodziło tamtędy wiele osób - oskarżeni kilka razy zmieniali miejsce, z którego prowadzili obserwację kolektury. Około godziny 16.15, w momencie, gdy wokół punktu t.przestali kręcić się ludzie sprawcy szybko podeszli pod drzwi wejściowe, P. K.założył czapkę na głowę i wszedł do środka, a M. S.pozostał na zewnątrz obserwując teren. Po wejściu do kolektury P. K.wybił

ręką małą szybko oddzielając sprzedawcę od klientów, a następnie wyciągając nóż skierował go w stronę pracującej w kolekturze - pokrzywdzonej J. S.i powiedział, że jest to napad żądając jednocześnie wydania pieniędzy. W kasie t.sportowego znajdowało się wówczas ok. 5000 zł, a właścicielka punktu dodatkowo miała w portfelu kwotę ok. 45 zł w bilonie. J. S.nie odpowiedziała nic napastnikowi, lecz odwróciła się do tyłu, gdzie trzymała torebkę, wyciągnęła z niej gaz pieprzowy i skierowała go w stronę zbitej szyby. Oskarżony zorientowawszy się, że jego działania nie przyniosły pożądanego rezultatu wybiegł z kolektury i zaczął uciekać, a M. S.widząc to również biegiem oddalił się z miejsca zdarzenia. Całe zdarzenie trwało ok.30 sekund.

M. S.biegł przed P. K.w kierunku ul. (...). Sprawcy swoją ucieczkę zakończyli w miejscu gdzie się przebrali przed usiłowaniem dokonania rozboju w kolekturze (...). Oskarżeni weszli do bloku gdzie pozostawili swoje rzeczy wejściem 1A, zeszli do piwnicy, a następnie ponownie przebrali się. P. K.porzucił ubranie, które miał na sobie w czasie napadu w pomieszczeniu piwnicznym, a nóż sprawcy pozostawili na skrzynce energetycznej przykrywając go butelką po wodzie mineralnej. M. S.również przebrał się, a rzeczy w których był w czasie próby rozboju zabrał ze sobą. Po przebraniu się oskarżeni opuścili blok mieszkalny wyjściem 1B i rozdzielili się, gdyż zdawali sobie sprawę, że w razie rozpoczęcia poszukiwań sprawców usiłowania rozboju będą szukane dwie osoby. Różnymi drogami udali się w kierunku domu. M. S.po drodze wyrzucił ubrania, które miał na sobie w czasie zdarzenia, do pojemnika na surowce wtórne.

Wieczorem tego samego dnia P. K.został zatrzymany.

P. K.ma w chwili obecnej 20 lat, ma wykształcenie średnie, nie ma wyuczonego zawodu, jest bezdzietnym kawalerem nieposiadającym nikogo na utrzymaniu, do czasu zatrzymania prowadził własną działalność gospodarczą (...)P. K., z której uzyskiwał średni miesięczny dochód w wysokości 2 - 3 tysiące zł, nie posiada żadnego majątku, jak również nie był karany sędownie. Oskarżony w okresie od 2008 r. do 2013 r. korzystał z pomocy lekarza (...) z uwagi (...), a po wypadku motocyklowym mającym miejsce w 2014 r. był leczony neurologicznie.

P. K.po zatrzymaniu w dniu 15 stycznia 2015 r., został tymczasowo aresztowany. Z opinii przesłanej z Zakładu Karnego w R.wynika, iż w początkowym okresie pobytu w izolacji u oskarżonego obserwowano obniżenie nastroju i strach związany z konsekwencją zarzucanych mu czynów przestępczych. W późniejszym czasie P. K.zaadoptował się do warunków izolacji penitencjarnej i jego zachowanie określone zostało jako poprawne. Oskarżony został jeden raz nagrodzony regulaminowo, nie był karany dyscyplinarnie. Nie sprawiał problemów natury wychowawczej, nie był zatrudniony ze względu na brak wolnych etatów, a w czasie wolnym oglądał programy telewizyjne, czytał gazety, grał ze współosadzonymi i wychodził na spacer. Ponadto aktywnie uczestniczył w zajęciach kulturalno – oświatowych i sportowych.

W toku postępowania P. K.został poddany jednorazowemu badaniu sądowo – psychiatrycznemu, a następnie biegli w oparciu o nie, jak również po analizie danych z dokumentacji medycznej oskarżonego znajdujących się w aktach sprawy wydali w stosunku do niego opinię sądowo – psychiatryczną. Stwierdzono, że P. K.(...). P. K.tempore criminis był całkowicie poczytalny.

M. S.ma w chwili obecnej 19 lat, ma wykształcenie podstawowe, nie ma wyuczonego zawodu, przy czym podczas pobytu w Schronisku dla Nieletnich w G.ukończył on I klasę gimnazjum oraz kurs wózków widłowych. Ze związku z M. G.ma jedno dziecko w wieku 1,5 roku i oczekuje na narodziny drugiego (termin porodu przypada na listopad 2015 r.). Ma na utrzymaniu dziecko oraz niepracującą ciężarną partnerkę, nie posiada żadnego majątku, jak również nie był karany sędownie. Oskarżony pracuje jako drwal i uzyskuje z tego tytułu dochód w wysokości 2000 zł netto miesięcznie.

W miejscu zamieszkania oskarżony ma dobrą opinię. Żona wynajmującego mieszkanie udzieliła kuratorowi sądowemu informacji, że opiniowany zachowuje się spokojnie, nie urządza awantur. Zaznaczyła również, że nie widuje go pod wpływem alkoholu oraz nie ma żadnych zastrzeżeń co do jego zachowania.

Oskarżony S. nie uczęszczał do szkoły, bowiem w związku z ciężką sytuacją finansową rodziny zmuszony był do podjęcia pracy (do momentu osadzenia w ośrodku opiekuńczym M. S. zamieszkiwał z matką, jej nadużywającym alkoholem konkubentem i dziesięciorgiem rodzeństwa).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

a) częściowo z wyjaśnień oskarżonych: P. K. (k. 739 - 741 oraz k. 71, 97 - 98, 126 - 127, 141, 291 - 294 w zw. z k. 739) i M. S. (k. 741 - 742 oraz k. 81 - 83, 129 - 130, 324 - 327 w zw. z k. 741)

b) zeznań świadków: J. S. (k. 742 oraz k. 3, 173 w zw. z art. 742 oraz k. 191 w zw. z k. 743), K. K. (2) (k. 743 oraz k. 106 - 107, 112, 202 w zw. z art. 743), K. K. (1) (k. 744 - 745 oraz k. 108 - 109, 176, 193 w zw. z k. 744), A. G. (k. 8 - 9 w zw. z k. 761), M. S. (2) (k. 10 - 12 w zw. z k. 761), Ł. R. (k. 17 - 18 w zw. z k. 761), M. Ł. (k. 87 - 89 w zw. z k. 761), M. D. (1) (k. 103 - 104 w zw. z k. 761 oraz k. 391 - 393 w zw. z k. 762), R. W. (k. 205 - 206 w zw. z k. 761), A. G. (1) (k. 217 - 218, 224 - 226, 232 - 233 w zw. z k. 761), E. P. (k. 252 - 253 w zw. z k. 761), J. G. (k. 349 - 350, 401 - 403 w zw. z k. 762), O. M. (k. 406 - 407 w zw. z k. 762),

c) dowodów z dokumentów (w zw. z k. 761 - 762): notatek urzędowych i służbowych (k. 1, 19, 20, 24, 25, 26, 27, 28, 31, 40, 102, 110, 111, 219, 222, 241, 242, 254, 259, 382, 387, 403), protokołów oględzin (k. 6 - 7, 41 - 55, 72 - 77, 132 - 133, 183 - 186, 228 - 231), protokołów przeszukania (k. 14 - 16, 33 - 35, 85 - 86, 118 - 119, 419 - 420), wydruków zdjęć wraz z płytą (k. 21 - 23, 30), faksu K.w L. (k. 29), protokołów zatrzymania osoby (k. 38 - 39, 56), protokołów eksperymentu procesowego (k. 59 - 68, 134 - 136), tablic poglądowych (k. 92 - 95, 114), zawiadomienia organu dysponującego o przyjęciu tymczasowo aresztowanego (k. 150), informacji z Krajowego Rejestru Karnego dot. M. S. (k. 156 - 157, 645), informacji z Krajowego Rejestru Karnego dot. P. K. (k. 157a - 159, 644), informacji z Sądu Rejonowego w Lesznie (k. 162), kwestionariuszy wywiadu środowiskowego (k. 164 - 166), sprawozdania z podjętych czynności mających na celu przeprowadzenie wywiadu środowiskowego odnośnie P. K. (k. 172), pisma (...) w L. (k. 177), materiału poglądowego (k. 178 - 182, 203, 266), kopii instrukcji obsługi pistoletowego miotacza gazu (k. 207 - 209), zestawień podmiotu (...) sp. z o.o. (k. 210 - 211), instrukcji obsługi pistoletowego miotacza gazu (k. 212 - 216), karty gwarancyjnej (k. 234), śladów linii papilarnych (k. 260), metryk identyfikacyjnych nośnika (k. 261 - 265), pism i wniosków P. K. (k. 270, 303), oświadczenia M. S. (k. 271), pisma D. K. (k. 272 - 273), kserokopii dokumentacji medycznej dotyczącej P. K. (k. 274 - 283), faxu nadanego przez (...) S.A. (k. 284 - 285), umowy pożyczki lombardowej (k. 351), pisma podmiotu P4 sp. z o.o. dotyczącego danych zarejestrowanych w systemach informatycznych sieci P4 (k. 352 - 355), wykazów połączeń (k. 388 - 389), pisma (...) S.A. w sprawie ustalenia wysokości szkody (k. 390), koperta z raportem stanu kasy fiskalnej i jego kopią (k. 395), protokołów zatrzymania rzeczy (k. 397 - 399), odpisu protokołu przesłuchania S. P. (k. 425 - 427), odpisu protokołu przesłuchania świadka A.G. (k. 586 - 589), odpisu protokołu przesłuchania świadka M. S. (2) (k. 590 - 592), odpisu protokołu przesłuchania świadka Ł. R. (k. 593), wniosku (...) S.A. o orzeczenie naprawienia szkody w wysokości 1000 zł wraz z wydrukiem potwierdzającym wypłatę odszkodowania i pełnomocnictwem (k. 617 - 621); wniosku K. K. (1) o zadośćuczynienie (k. 685 - 686, 691 - 692), opinii o tymczasowo aresztowanym P. K. (1) (k. 688),

d) opinii biegłych (w zw. z k. 762): sądowo - psychiatrycznej (k. 373 - 381).

Oskarżony **P. K.** przyznał się do zarzucanych mu czynów i złożył obszerne wyjaśnienia, które Sąd w znacznej mierze uznał za wiarygodne.

Za wiarygodne należało uznać wyjaśnienia oskarżonego w kwestii okoliczności nawiązania znajomości z M. S. i M. G. oraz zamieszkania w mieszkaniu w L. na ul. (...), gdyż zostały one w pełni potwierdzone przez drugiego z oskarżonych.

Na wiarę zasługują również wyjaśnienia P. K. odnoszące się do okoliczności zabrania mienia na szkodę A. G. (1). Pokrzywdzona w swych zeznaniach dokładnie opisała uszkodzenia, zmiany jakie zaszły w zajmowanym przez nią pomieszczeniu podczas jej nieobecności oraz skradziony sprzęt. Zeznania te są spójne z wyjaśnieniami oskarżonego, który przyznał się, że drzwi pokoju A. G. (1) otworzył za pomocą pasującego do nich klucza znajdującego się pośród

kluczy powierzonych mu przez drugiego z oskarżonych i jego konkubinę. Wyjaśnienia P. K.zgadzą się również z zeznaniami pokrzywdzonej, co do rodzaju przywłaszczonego sprzętu.

Potwierdzenie w materiale dowodowym znalazł również fakt, iż P. K.spieniżył przywłaszczony przez siebie komputer zaciągając pod jego zastaw pożyczkę w lombardzie we W.w wysokości 250 zł (k. 351). Sąd dał także wiarę oskarżonemu w kwestii udziału M. Ł. P. K.w sposób spójny i konsekwentny przedstawił ciąg zdarzeń mających miejsce od momentu pokonania zabezpieczeń pokoju pokrzywdzonej, aż do momentu wydatkowania uzyskanych pieniędzy. Za zgodne z logiką i doświadczeniem życiowym należy uznać, iż oskarżony udał się w miejsce zastawienia komputera samochodem (znajduje się ono w odległości ok. 20 km od miejsca zamieszkania P. K.), a z racji tego, że oskarżony nie posiada własnego środka lokomocji poprosił on o pomoc M. Ł., którego znał od czerwca 2014 r. i często się z nim kontaktował (działając sam najpewniej zastawiłby on skradziony sprzęt w bliżej usytuowanym komisie). W związku z powyższym Sąd uznał też za wiarygodne wyjaśnienia odnoszące się do wzajemnych rozliczeń mających miejsce pomiędzy oskarżonym K.i M. Ł..

Na wiarę zasługują również wyjaśnienia oskarżonego w kwestii jego wizyty u E. P., tuż po tym jak przekazał skradziony laptop M. Ł.. P. K.logicznie wyjaśnił powody, dla których ją odwiedził, co świadek potwierdziła.

Sąd za wiarygodne uznał wyjaśnienia P. K.odnoszące się do pozyskania pistoletu gazowego służącego mu do popełnienia przestępstw w P. K.oraz w sklepie (...). Za logiczne uznano, że oskarżony pożyczył pistolet od M. Ł., a następnie, po wykorzystaniu oddał go właścicielowi.

Wyjaśnienia oskarżonego, w których opisuje on okoliczności usiłowania rozboju w P. K.w całości zasługiwały na wiarę. Relacja oskarżonego odnosząca się do tego zdarzenia jest spójna, konsekwentna i logiczna, a w kluczowych elementach w pełni koresponduje z zeznaniami złożonymi przez pokrzywdzoną K. K. (1). Sąd uznał, że niewielkie różnice w wersjach oskarżonego i pokrzywdzonej, nie zaburzają poczynionych ustaleń faktycznych, a są jedynie wynikiem odmiennego spojrzenia na tę samą sytuację w toku dynamicznego rozwoju wydarzeń.

Sąd jedynie w części uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego odnoszące się do okoliczności rozboju w sklepie (...)w L.należącym do W.i M. D. (1). Za wiarygodną uznano relację oskarżonego z samego przebiegu zdarzenia, gdyż znalazła ona potwierdzenie w zeznaniach K. K. (1). Natomiast za niewiarygodne uznał Sąd wyjaśnienia oskarżonego, w których twierdził on, że nie wziął z kasy bilonu o nominałach 2, 5, 10, 20 i 50 groszy, podczas gdy pokrzywdzona zeznając zarówno podczas rozprawy głównej, jak i w postępowaniu przygotowawczym konsekwentnie twierdziła, że napastnik zabrał z kasy wszystkie pieniądze. Za niewiarygodne uznano również wyjaśnienia oskarżonego, w których upierał się on, że zrabowanych w sklepie spożywczym pieniędzy nie było więcej niż 600 zł, co stoi w sprzeczności z zeznaniami napadniętej ekspedientki oraz wydrukiem z raportu z kasy fiskalnej (k.395).

Sąd uznał za prawdziwe wyjaśnienia P. K., w których opisał on swoje postępowanie po opuszczeniu sklepu mieszczącego się przy ul (...)w L.. Dotyczyły one ukrycia zrabowanych pieniędzy na terenie ogródków działkowych, powrotu do domu, gdzie oskarżony podzielił się ze współlokatorami informacjami o popełnionych przez siebie czynach, udaniu się wraz z nimi do T.celem zrobienia niezbędnych zakupów oraz ponownego powrotu wraz z M. S.na teren ogródków działkowych po pozostawiony w krzakach bilon. Sąd dał wiarę oskarżonemu również w kwestii sposobu pozbycia się ubrań, które miał na sobie w momencie usiłowania rozboju w P. K.oraz napadu na sklep (...). Wyjaśnienia te znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach drugiego z oskarżonych i korespondują z nimi, a także są tożsame z materiałem poglądowym znajdującym się w aktach sprawy (k. 182).

Za wiarygodne zostały uznane wyjaśnienia P. K.dotyczące przyczyn podjęcia próby dokonania w dniu 15 stycznia 2015 r. rozboju w kolekturze (...)oraz trasy jaką przeszli obaj oskarżeni w tym dniu od momentu wyjścia z mieszkania do chwili dotarcia na ul. (...)w L.. Twierdzenia oskarżonego w tym zakresie znalazły pełne potwierdzenie w wyjaśnieniach M. S..

Za prawdziwe należało uznać wyjaśnienia oskarżonego odnoszące się do podjętych wraz z M. S.przygotowań do popełnienia rozboju w kolekturze (...). Przygotowanie właściwych ubrań, zabranie ze sobą noża, a następnie przebranie

się współników w piwnicy domu mieszkalnego i pozbycie się noża oraz rzeczy, w które byli oni ubrani w czasie napadu znalazło potwierdzenie w wyjaśnieniach M. S.(k. 81 – 82) oraz w materiale poglądowym w postaci zdjęć (k. 178 – 181).

Za zgodne z prawdą uznano wyjaśnienia oskarżonego w kwestii podjęcia obserwacji punktu (...)przed napadem. W pełni korespondują one nie tylko z wyjaśnieniami drugiego z oskarżonych, lecz również z zeznaniami małoletnich świadków A.G.(k. 8 – 9) i M. S. (2)(k. 10 – 12), którzy widzieli moment, w którym oskarżeni obserwowali swój cel i bardzo dokładnie opisali ich wygląd, a ponadto świadek S.wykonał wówczas telefonem komórkowym zdjęcie M. S., które zostało załączone do akt niniejszej sprawy (k. 21 – 22).

Za wiarygodną należało uznać relację P. K.dotyczącą bezpośredniego podjęcia próby dokonania rozboju w kolekturze (...), a następnie ucieczki z miejsca zdarzenia. Okoliczności napadu znalazły niemal całkowite potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonej J. S.oraz częściowo w wyjaśnieniach współoskarżonego S..

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom P. K.jakoby pomysł dokonania rozboju w dniu 15 stycznia 2015 r. w celu zdobycia pieniędzy na opłacenie czynszu był autorstwa M. S.. Relacja ta nie tylko koliduje z wyjaśnieniami drugiego z oskarżonych, lecz również stoi w sprzeczności z logiką i zasadami doświadczenia życiowego. Oskarżony K.przed próbą dokonania rozboju w kolekturze totalizatora sportowego popełnił 3 inne przestępstwa, w tym dwukrotnie był to rozbój bądź jego usiłowanie, a drugi z oskarżonych w żaden sposób nie uczestniczył w nich i nie był inicjatorem ich popełnienia.

Oskarżony **M. S.**w toku składanych przez siebie wyjaśnień przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i opisał okoliczności jego popełnienia oraz przedstawił przebieg zdarzeń objętych zarzutem. Relacja przedstawiona przez tego oskarżonego okazała się być w znacznej mierze wiarygodna i zgodna z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Za wiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia M. S.odnoszące się do wynajęcia pokoju mieszkalnego w L.przy ul. (...)oraz okoliczności nawiązania znajomości z P. K. (1)i wspólnego zamieszkania w wynajętym pokoju, gdyż zostały one w pełni potwierdzone przez drugiego z oskarżonych.

Sąd dał także wiarę M. S.w zakresie w jakim opisał on powody, dla których wraz z P. K. (1)udał się w dniu 15 stycznia 2015 r. w kierunku Galerii celem zdobycia pieniędzy. Wyjaśnienia te w znacznej mierze korespondują z relacją przedstawioną przez drugiego z oskarżonych.

Podobnie, za prawdziwą uznana została wypowiedź oskarżonego, w której przedstawił on proces przygotowywania sobie przez sprawców ubioru na czas napadu, a następnie przebranie się w piwnicy budynku mieszkalnego oraz prowadzenie obserwacji punktu totalizatora sportowego i dokonanie rekonesansu wewnątrz budynku w celu sprawdzenia czy znajduje się tam monitoring. Wyjaśnienia te są w zasadniczych kwestiach zgodne zarówno z wyjaśnieniami P. K., jak i pozostałym materiałem dowodowym w postaci zeznań świadków A.G.i M. S. (2), którzy widzieli moment, w którym oskarżeni obserwowali swój cel i bardzo dokładnie opisali ich wygląd, przy czym M. S. (2)wykonał telefonem komórkowym zdjęcie jednemu z oskarżonych oraz materiałem poglądowym w postaci zdjęć znajdującym się w aktach sprawy (k. 179 – 181). Relacja M. S.odnosząca się do porzucenia ubrań, które oskarżeni mieli na sobie podczas usiłowania dokonania rozboju w kolekturze (...) także znalazła potwierdzenie w wyjaśnieniach P. K.i znajduje swoje odzwierciedlenie w materiałach z wizji lokalnej.

M. S.w trakcie składanych przez siebie wyjaśnień bardzo dokładnie opisał relację jaką zdał mu K.z usiłowania dokonania rozboju w P. K.oraz napadu na sklep (...). Wyjaśnienia te korespondują z wyjaśnieniami złożonymi przez P. K.. Ponadto oskarżony S.opisał ze szczegółami w co był ubrany współoskarżony wychodząc z domu w dniu 9 stycznia 2015 r. udając się w rejon N. R., gdyż sam mu to ubranie pożyczał. Sąd również uznał wyjaśnienia w tej materii za wiarygodne.

Sąd dał także wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, w których potwierdził on, iż za część zrabowanych w sklepie spożywczym pieniędzy M. S.wraz z konkubiną zrobili zakupy, a następnie udał się on wraz ze sprawcą rozboju w sklepie

(...)na teren ogródków działkowych po pozostawiony tam przez P. K.bilon. Relacja ta jest spójna, logiczna i znajduje potwierdzenie w wyjaśnieniach złożonych przez drugiego oskarżonego.

Odzwierciedlenie w materiale dowodowym znalazły również wyjaśnienia oskarżonego odnoszące się do pozbycia się rzeczy, które miał na sobie P. K.usiłując dokonać rozboju w P. K.oraz napadając na sklep spożywczy przy ul. (...)w L.. M. S.wyjaśnił, że razem z K.wrzucili wskazane wyżej rzeczy do kanału znajdującego się pod wiaduktem przy ul (...), co znalazło swoje potwierdzenie podczas wizji lokalnej, gdy przedmioty te zostały odnalezione we wskazanym miejscu (k. 182).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, w których opisał on okoliczności zatrzymania P. K.oraz jego osoby, gdyż znalazły one potwierdzenie w protokołach zatrzymania sporządzonych przez organ prowadzący postępowanie przygotowawcze na potrzeby niniejszej sprawy (k. 38 – 39 i k. 56).

Za wiarygodne uznano wyjaśnienia M. S.opisujące kontakt P. K.z osobą poruszającą się samochodem marki M., który miał miejsce w styczniu 2015 r. Oskarżony nie był jednak w stanie podać konkretniejszych informacji na temat wskazanego wyżej spotkania, a także nie rozmawiał na temat tego mężczyzny ze swoim kolegą, więc pomimo tego, że jego wyjaśnieniom dano przymiot wiarygodności, to ich wartość dla ustaleń faktycznych w sprawie okazała się niewielka.

M. S.wyjaśniał również na temat kradzieży laptopa na szkodę A. G. (1). Stwierdził mianowicie, że w dniu zdarzenia wyjechał wraz z konkubiną, a ich dzieckiem zajmował się w domu K., który posiadał klucze do drzwi wejściowych. Podniósł, że „wszyscy” podejrzewali o przywłaszczenie komputera P. K., ponieważ znajdował się on w mieszkaniu, gdy pokrzywdzona udała się do pracy. Wyjaśnienia oskarżonego uznane zostały za wiarygodne, lecz pozwoliły wyłącznie na potwierdzenie faktu, że M. S.i M. G.w dniu kradzieży sprzętu stanowiącego własność A. G. (1)znajdowali się poza miejscem zamieszkania, a w mieszkaniu przebywał P. K.. W ocenie Sądu ich wartość dla ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie miała charakter wyłącznie fragmentaryczny.

Dla niniejszego postępowania istotne znaczenie miały zeznania świadków **J. S.**, **K. K. (2)** i **K. K. (1)**.

K. K. (2)pracująca jako ekspedientka w sklepie (...)przy ul. (...)w L.była jedynym świadkiem rozboju dokonanego w tym obiekcie handlowym w dniu 9 stycznia 2015 r. przez P. K.. Jej zeznania zostały uznane za istotne, gdyż pozwoliły na weryfikację wyjaśnień oskarżonego w kwestii przebiegu zdarzenia, a także pozwoliły na ustalenie rzeczywistej wartości poniesionej przez sklep szkody finansowej. Wiarygodne zeznania złożone przez świadka podważyły wyjaśnienia P. K.w zakresie, w którym twierdził on, że w wyniku dokonanego rozboju zrabował pieniądze w wysokości co najwyżej 600 zł, podczas gdy właściwa strata wynosiła 1320 zł. Doświadczenie życiowe wskazuje iż często obiekty handlowe mają gotówkę „na start”, zatem w kasie jest fatycznie więcej środków niż wynika z dokumentacji fiskalnej, nadto - oskarżony K.był bardzo zdeterminowany by skraść pieniądze , logiczny jest iż zabrał wszystko co znajdowało się w kasie, nie rezygnując z drobniejszego bilonu - łącznie mógł on złożyć się na niebagatelną dla oskarżonego kwotę.

W toku postępowania przesłuchano również **K. K. (1)**- krawcową z P. K.na Nowym (...)25 w L.. Dokładnie przedstawiła ona przebieg wypadków z dnia 9 stycznia 2015 r. Jej spójne, konsekwentne i logiczne zeznania w pełni korespondowały z wyjaśnieniami złożonymi w toku postępowania przez P. K.(jak zostało już zauważone niewielkie rozbieżności, które wystąpiły w relacjach obu głównych uczestników omawianego zdarzenia były wynikiem dynamicznego rozwoju sytuacji mającej wówczas miejsce).

W charakterze świadka przesłuchana została również pokrzywdzona **J. S.**prowadząca punkt totalizatora sportowego w L.przy ul. (...). Opisała ona wydarzenia z dnia 15 stycznia 2015 r., gdy P. K.wspólnie z M. S.usiłowali dokonać rozboju w miejscu jej pracy. Wiarygodne zeznania pokrzywdzonej zasadniczo pokrywały się z wyjaśnieniami oskarżonych w kwestii przebiegu całej wskazanej wyżej sytuacji. Rozbieżności jakie miały miejsce w relacjach uczestników zdarzenia dotyczyły sposobu w jaki sprawca rozbił w kiosku szybkę oddzielającą sprzedawcę od klientów oraz przeprowadzenia rozpoznania w kolekturze czy znajduje się w niej monitoring. W kwestii szyby okazało się, że pokrzywdzona stała tyłem do napastnika i myślała, że okienko zostało zbite przy użyciu noża, podczas gdy P. K.stukł je ręką. Odnosząc się do

drugiej ze wskazanych rozbieżności J. S. wskazała, że w dniu 8 stycznia 2015 r. do jej kolektury wszedł mężczyzna z delikatną kozią bródką w wieku ok. 35 lat, który kupując dwie zdraпки zaczął wypytywać właścicielkę o obecność kamer w jej miejscu pracy, podczas gdy do kolektury celem zorientowania się czy w środku nie ma monitoringu wszedł M. S., co miało miejsce w dniu zdarzenia i kupił on dwie zdraпки wygrywając na jednej z nich kwotę 1 zł, a następnie opuścił on lokal. Młodszy z oskarżonych ma w chwili obecnej 19 lat, a nie ok. 35 i nie posiada brody, co przesądza o tym, iż to nie on wypytywał pokrzywdzoną o monitoring w dniu 8 stycznia 2015 r. Wskazane wyżej rozbieżności nie mają jednak charakteru istotnego i nie wpływają negatywnie na ocenę wiarygodności zeznań przesłuchanego świadka.

W toku sprawy przesłuchana w charakterze świadka została również pokrzywdzona **A. G. (1)**. Zeznała ona, że w dniu kradzieży należących do niej rzeczy wyszła ona z mieszkania w godzinach porannych udając się do pracy, a po powrocie z niej zauważyła, że w czasie jej nieobecności skradziono jej komputer osobisty, torbę do niego, zasilacz oraz modem. Ponadto świadek w sposób szczegółowy opisała usytuowanie swojego pokoju w odniesieniu do całego mieszkania, listę utraconych przez nią rzeczy oraz przedstawiła w jaki sposób zabezpieczała swoje pomieszczenie mieszkalne przed potencjalnymi intruzami. Zeznania świadka ocenione zostały przez Sąd jako wiarygodne, w pełni korespondujące z wyjaśnieniami oskarżonego P. K., a także pomocne w procesie ustalenia prawidłowego stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Jako świadka w sprawie kradzieży sprzętu komputerowego na szkodę A. G. (1) przesłuchano **J. W.**, który również wynajmował pokój w mieszkaniu stanowiącym własność O. M.. Zeznał on, iż w dniu kradzieży spał on w swoim pokoju do godz. 15.00, z niewielką przerwą na wyniesienie wcześniej pożyczonego fotela na korytarz. W związku z tym, że świadek nie był bezpośrednim uczestnikiem zdarzenia, jak również jego wiarygodne zeznania nie przyczyniły się do dokonania ustaleń faktycznych w sprawie, zostały one uznane za nieistotne.

W toku postępowania przesłuchany został także właściciel mieszkania przy ul. (...) w L. – **O. M.**. Stwierdził on, że w dniu 7 stycznia 2015 r. A. G. (1) zadzwoniła do niego z informacją o włamaniu do zajmowanego przez nią pokoju i kradzieży należącego do niej sprzętu komputerowego. Świadek potwierdził, że po powrocie do domu sprawdził mieszkanie, a następnie zadzwonił na Policję celem poinformowania organów ścigania o popełnionym przestępstwie. Zeznania świadka uznano za wiarygodne, lecz ich wartość dla poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych okazała się być niewielka z tej przyczyny, iż O. M. nie był świadkiem popełnienia czynu zabronionego na szkodę A. G. (1), a na miejsce zdarzenia przyjechał bardzo późno.

Sąd dał wiarę zeznaniom **E. P.**- koleżanki P. K.. Świadek dokładnie opisała swoją znajomość z oskarżonym K.i potwierdziła jego wyjaśnienia w zakresie w jakim twierdził on, że w dniu 7 stycznia 2015 r. pojawił się w jej miejscu zamieszkania tuż po tym jak dokonał kradzieży laptopa A. G. (1) i przekazał go M. Ł.. Zeznania E. P. ocenione zostały przez Sąd jako wiarygodne i istotne, gdyż pozwoliły na weryfikację wyjaśnień P. K. i potwierdziły chronologię wydarzeń mających miejsce w dniu 7 stycznia 2015 r.

W toku postępowania przesłuchano jako świadka pracownika lombardu mieszczącego się we W. przy ul. (...) – **J. G.**. Potwierdził on, że w dniu 8 stycznia 2015 r. P. K. zawarł z firmą, w której pracuje umowę pożyczki lombardowej na kwotę 250 zł pod zastaw komputera typu laptop marki A. (...), której termin zwrotu przypadał na dzień 7 lutego 2015 r. Wiarygodne zeznania złożone przez świadka potwierdziły wcześniejsze wyjaśnienia oskarżonego K., w których opisał on proces spieniężenia zabranego przez niego z pokoju A. G. (1) sprzętu elektronicznego.

Przesłuchani w charakterze świadków małoletni **A. G. (2)** i **M. S. (2)** potwierdzili, że w dniu 15 stycznia 2015 r. ok. godz. 16.00 rozmawiali ze sobą stojąc pod swoimi blokami mieszkalnymi mieszczącymi się w L. przy ul. (...). Widzieli oni wówczas mężczyzn stojących na tyłach cukierni mieszczącej się w niewielkiej odległości od ich miejsca zamieszkania, którzy obserwowali kolekturę (...). Świadczyli dokładnie opisali wygląd obu mężczyzn i rysopis ten odpowiadał wizerunkowi zewnętrznemu M. S. i P. K.. M. S. (2) zeznał ponadto, że widział jak obaj oskarżeni obserwowali punkt totalizatora sportowego z klatki schodowej bloku, w którym mieszka, gdyż mijali ich na schodach w drodze do mieszkania. Zeznania obojga świadków zostały uznane przez Sąd za wiarygodne i mające znaczenie dla

powziętych ustaleń faktycznych, gdyż potwierdziły, że oskarżeni ok. godz. 16.00 prowadzili obserwację wybranego przez siebie miejsca, gdzie chcieli dokonać rozboju.

W sprawie wiarygodne zeznania złożył świadek **L. R.**, będący znajomym ze szkoły P. K.. Zeznał on, że widział w dniu 15 stycznia 2015 r. ok. godz. 16.00 P. K. stojącego przy bloku mieszkalnym znajdującym się przy ul. (...) wraz z drugim mężczyzną w jasnej bluzie z założonym kapturem na głowie, który rozmawiał przez telefon. Świadek zeznał również, że widział dwie osoby stojące pod kolekturą (...), z których jedna miała na sobie bluzę z napisem na plecach (...) i maskę na twarzy (rysopis ten odpowiadał wyglądowi M. S.). Sąd ocenił te zeznania jako wiarygodne i korespondujące z zeznaniami A.G. i M. S. (2).

W toku postępowania przesłuchano także w charakterze świadka kolegę P. K. – M. Ł., który do końca października 2014 r. prowadził własną działalność gospodarczą zajmującą się wykańczaniem wnętrz i innymi usługami o charakterze budowlanym. Zeznania tego świadka należy ocenić jako częściowo wiarygodne. W sposób wiarygodny przedstawił on nawiązanie znajomości z oskarżonym K. oraz kupno pistoletu gazowego w sklepie (...) (zakup pistoletowego miotacza gazu wraz z nabojem zostało potwierdzone w dokumentacji sprzedaży tego sprzętu znajdującej się w aktach sprawy na k. 210 – 211). Natomiast za całkowicie niewiarygodne Sąd uznał twierdzenia M. Ł., w których sugeruje on, że P. K. jeżdżąc w jego samochodzie marki M. (...) zabrał należący do niego pistolet gazowy ze schowka tego pojazdu. Świadek zeznał, że nie rozmawiał z oskarżonym o zaginionej broni ponieważ „były święta i nowy rok oraz nałożyły mi się problemy osobiste” (k. 88). Zeznania te są nielogiczne i nieprawdopodobne z punktu widzenia doświadczenia życiowego, a nadto stoją w całkowitej sprzeczności z konsekwentnymi, spójnymi i logicznymi wyjaśnieniami P. K., który przez cały okres postępowania twierdził, że pistolet gazowy służący mu do usiłowania rozboju w P. K. i napadu na sklep spożywczy pożyczył od świadka (...), a następnie sprzęt ten mu oddał. W związku z powyższym jako niewiarygodne uznano zeznania świadka, w których wprost powiedział on, że P. K. nigdy nie prosił go, aby pożyczył mu pistolet gazowy. Raczej chęci uniknięcia zarzutu o udzielenie broni do przestępstwa należy przypisać postawę świadka w procesie.

Za niewiarygodne zostały uznane także zeznania M. Ł., w których twierdzi on, że ostatni kontakt osobisty z oskarżonym K. miał przed świętami Bożego Narodzenia w 2014 r. Stoją one w sprzeczności z wyjaśnieniami złożonymi przez P. K., który konsekwentnie twierdził na różnych etapach postępowania, że przynajmniej kilkakrotnie w styczniu 2015 r. spotykał się z M. Ł., a ponadto zostały częściowo podważone przez oskarżonego M. K., który stwierdził, że widział jak w styczniu 2015 r. P. K. wsiadał do samochodu marki M., którym podjechał po niego jakiś mężczyzna (świadek twierdził, iż użytkowany przez niego M. (...) został oddany matce jego dziecka przed świętami Bożego Narodzenia w 2014 r., a nowy samochód F. (...) kupił dopiero 10 stycznia 2015 r., przy czym nie określił on czym poruszał się w międzyczasie). Nic nie wskazuje na to by P. K. spotykał się z kimś innym – również posiadającym samochód m-ki M..

Sąd przesłuchał w charakterze świadka właścicielkę sklepu spożywczego W. – **M. D. (1)**. Zeznała ona, że od pracownicy – K. K. (1) dowiedziała się o napadzie z bronią i wydała napastnikowi znajdującą się wówczas w kasie gotówkę. Świadek poleciła pracownicy natychmiastowe powiadomienie o zdarzeniu organów ścigania, a sama udała się na miejsce zdarzenia, gdzie zapoznała się z wydrukowanym przez ekspedientkę stanem kasy, z którego wynikała wysokość poniesionej przez sklep straty. Świadek w kolejnych złożonych przez siebie zeznaniach (k. 392 – 393) potwierdziła wysokość poniesionej szkody opierając się na wydruku z kasy fiskalnej z dnia zdarzenia określonego jako „raport stanu kasy zerujący” podwyższonej następnie o kwotę 400 zł, która zawsze znajdowała się w kasie jako tzw. „gotówka na start”. Zeznania M. D. (1) ocenione zostały jako wiarygodne i istotne w kwestii ustalenia wysokości poniesionej przez nią szkody, przy czym umożliwiły one również weryfikację wyjaśnień P. K. odnoszących się do sumy pieniędzy zabranych przez niego ze sklepu (...).

W toku postępowania przesłuchano w charakterze świadka klienta sklepu (...). Potwierdził on, że w dniu 9 stycznia 2015 r. ok. godz. 17.00 robił zakupy w sklepie mieszczącym się przy ul. (...), lecz przyszedł do niego sam i w środku spotkał jedynie swojego znajomego. Świadek zeznał, iż nie zauważył nikogo kręcącego się w pobliżu obiektu handlowego w którym robił zakupy. Zeznaniami świadka Sąd nie odmówił wiarygodne, jednak nie przyczyniły się one do ustaleń faktycznych.

Na potrzeby niniejszego postępowania w charakterze świadka przesłuchany został **R. W.**, będący prezesem zarządu spółki D. – B. W.. Świadek opisał w jaki sposób doszło do nabycia pistoletowego miotacza gazu (...) 2 oraz naboju do niego marki (...). Sąd uznał te zeznania za wiarygodne, szczególnie że zostały one poparte szczegółową dokumentacją (k. 207 – 216), przy czym informacje te nie miały charakteru istotnego dla poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy zeznania świadka **R. R. (2)**, który w dniu 9 stycznia 2015 r. przez cały dzień przebywał w domu, a ponadto nie kojarzył on sklepu spożywczego mieszczącego się przy ul. (...) w L. i nie potrafił udzielić żadnych informacji na potrzeby niniejszego postępowania.

W podobny sposób Sąd potraktował zeznania złożone przez **L. M.**, która wynajmowała w swoim domu pokój A. G. (3)-konkubinie M. Ł.. Zeznania świadka w całości zostały uznane za nieprzydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych w prowadzonym postępowaniu.

W całości na wiarę zasługują dowody z **dokumentów**. Ich autentyczność i prawdziwość nie była kwestionowana przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu, mając na uwadze fakt, że zostały one sporządzone w prawem przepisanej formie, przez odpowiednie organy i w zakresie ich właściwości.

Pełnowartościowy dowód stanowią także sporządzone **opinie biegłych**. Jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie, dowód z opinii biegłego oceniony być musi z zachowaniem następujących wskazań, to jest czy: 1) biegły dysponuje wiadomościami specjalnymi niezbędnymi do stwierdzenia okoliczności mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie, 2) opinia biegłego jest logiczna, zgodna z doświadczeniem życiowym i wskazaniami wiedzy oraz 3) opinia jest pełna (udziela odpowiedzi na wszystkie postawione pytania) i jasna (jej sformułowanie pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów) oraz nie zachodzi nie wyjaśniona sprzeczność pomiędzy nią a inną ujawnioną w toku przewodu sądowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 maja 1983 roku, IV KR 74/83, OSN KW (...), nr 12, poz. 102).

Analizując opinie biegłych sporządzone w sprawie Sąd stwierdził, że spełniają one przytoczone wyżej kryteria, nie ma podstaw do zakwestionowania ich wartości dowodowej, dzieląc w tym zakresie stanowisko stron procesu, które nie domagały się powołania innych biegłych.

Odnosnie opinii biegłych psychiatrów W. Ł. i T. R., przeprowadzili oni w dniu 21 kwietnia 2015 r. badanie sądowo – psychiatryczne oskarżonego P. K. oraz dokonali analizy jego dokumentacji medycznej zawartej w aktach sprawy, orzeczenia nr 32 o potrzebie indywidualnego nauczania oraz opinii o podopiecznym kuratora sądowego E. Z., która została wydana dnia 8 stycznia 2011 r.

W sporządzonej opinii biegli stwierdzili, że (...) przez P. K. (...) Biegli analizując zachowanie oskarżonego „tempore criminis” stwierdzili, że był on całkowicie poczytalny i w aktualnym stanie zdrowia mógł on brać udział w toczącym się przeciwko niemu postępowaniu karnym.

Opinia sporządzona została w sposób rzetelny, przez kompetentnych biegłych, którzy szczegółowo opisali stan zdrowia podsądnego, a Sąd nie miał w stosunku do niej jakichkolwiek zastrzeżeń.

Opinia potwierdziła fakt, że P. K. nie jest osobą chorą psychicznie, ani też upośledzoną umysłowo, a w czasie popełniania przestępstw miał w pełni zachowaną zdolność do rozpoznawania znaczenia swoich czynów i pokierowania swym postępowaniem.

Wydana w sprawie opinia z dziedziny daktyloskopii miała udzielić odpowiedzi na pytanie, czy zabezpieczone w toku postępowania ślady linii papilarnych pochodzą od osób oskarżonych. Powołani w sprawie biegli szczegółowo opisali przebieg badań, wskazując na czynności podjęte w celu ujawnienia śladów linii papilarnych i ich identyfikacji. Wyniki pracy biegłych zostały zawarte we wnioskach znajdujących się w przedstawionej przez nich opinii. Sama opinia została

sporządzona przez biegłych w granicach ich kompetencji, była efektem rzetelnej pracy, której rezultaty przedstawiono w sposób jasny i zrozumiały.

Na podstawie ekspertyzy daktyloskopijnej ustalono, że odwzorowania linii papilarnych znajdujące się w foliach oznaczonych dla celów opisowych numerami 1 i 2 oraz folii oznaczonej jako „ŚLAD Nr – 3” nie należą do oskarżonych. Ponadto w zaprezentowanej opinii biegli ustalili, że na dwóch kuponach loterii o nazwie (...) oznaczonych jako: „PRZEDMIOT nr 1” nie ujawniono żadnych odwzorowań linii papilarnych. W zaistniałej sytuacji niniejsza opinia była nieprzydatna dla dokonania ustaleń faktycznych.

Sąd zważył co następuje :

P. K. został oskarżony o to, że:

- w dniu 7 stycznia 2015 r. w L. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem przy pomocy nieustalonego narzędzia w ten sposób, że po otwarciu drzwi do pomieszczenia mieszkalnego, najmowanego przez A. G. (1) z jego wnętrza dokonał zaboru w celu przywłaszczenia laptopa m – ki A. – model (...) wraz z torbą, zasilaczem oraz modemem firmy (...), tj. rzeczy o łącznej wartości 1000 zł, działając w ten sposób na szkodę A. G. (1), tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk

- w dniu 9 stycznia 2015 r. w pomieszczeniu Pogotowie (...) w L. przy ul. (...), działając w celu przywłaszczenia, usiłował dokonać kradzieży pieniędzy o nieustalonej wartości poprzez groźbę natychmiastowego użycia przemocy w ten sposób, że groził natychmiastowym użyciem przemocy trzymanym w ręce środkiem obezwładniającym w postaci pistoletowego miotacza gazu, którym celował w K. K. (1), żądając natychmiastowego wydania mu pieniędzy z utargu, doprowadzając ją w powyższy sposób do stanu bezbronności, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej K. K. (1), która odmówiła wydania mu pieniędzy wobec ich braku i powiedziała do niego, że zadzwoni po policję, w wyniku czego wybiegł on z pomieszczenia, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk

- w dniu 9 stycznia 2015 r. w sklepie spożywczym przy ul. (...), działając w celu przywłaszczenia, dokonał kradzieży poprzez groźbę natychmiastowego użycia przemocy w ten sposób, że groził natychmiastowym użyciem przemocy trzymanym w ręce środkiem obezwładniającym w postaci pistoletowego miotacza gazu, którym celował w K. K. (2), żądając natychmiastowego wydania mu pieniędzy z utargu, doprowadzając ją w powyższy sposób do stanu bezbronności, w wyniku czego K. K. (2) wydała mu pieniądze w kwocie 1320 zł, działając w ten sposób na szkodę M. D. (1) i W. D. (1) oraz (...) S.A. w W., zobowiązanego do pokrycia wyrządzonej szkody, tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 kk.

Nadto oskarżeni **P. K. i M. S.** stanęli pod zarzutem tego że w dniu 15 stycznia 2015 r. w L. przy ul. (...)w punkcie totalizatora sportowego, działając w celu przywłaszczenia oraz wspólnie i w porozumieniu, usiłowali dokonać kradzieży pieniędzy o nieustalonej wartości, posługując się nożem kuchennym w ten sposób, że po wejściu do punktu z nożem w rękę P. K. zagroził natychmiastowym użyciem przemocy trzymanym nożem, którym zbił dolną szybę gabloty w tym pomieszczeniu, oddzielającą sprzedawczynię od klientów, żądając natychmiastowego wydania mu pieniędzy, doprowadzając ją w powyższy sposób do stanu bezbronności, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na obronną postawę pokrzywdzonej J. S., tj. przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk.

Biorąc pod uwagę zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności wyjaśnienia obu oskarżonych znajdujące się we wzajemnej korelacji z zeznaniami pokrzywdzonych J. S., K. K. (1), A. G. (1) i K. K. (1), a także materiałem pogładowym w postaci zdjęć z miejsc gdzie oskarżeni porzucili nóż oraz ubrania służące im przy popełnieniu zarzucanych im czynów, należało uznać, że P. K. ukradł sprzęt komputerowy z włamaniem do pokoju A. G. (1), jak również usiłował dokonać rozboju w P. K. i dokonał rozboju w sklepie (...) oraz wspólnie z M. S. usiłowali dokonać rozboju w kolekturze (...) mieszczącej się przy ul. (...) w L..

Nie ulega wątpliwości, że w dniu 7 stycznia 2015 r. P. K., wszedł do pokoju A. G. (1) i zabrał w celu przywłaszczenia jej komputer typu laptop wraz z torbą do niego, a także zasilacz oraz modem do internetu działający w sieci O.. Następnie oskarżony sprzęt ten zbył (zawarł umowę pożyczki lombardowej pod zastaw komputera), a sam udał się do mieszkania E. P., w celu zapewnienia sobie alibi. Uzyskane środki przeznaczył na utrzymanie.

Zgodnie z art. 279 § 1 kk, karze pozbawienia wolności od roku do lat 10 podlega ten, kto kradnie z włamaniem. Jest to kwalifikowany typ wszystkich odmian kradzieży określonych w art. 278 kk, którego elementem kwalifikującym jest sposób działania czyli włamanie polegające na usunięciu przeszkody materialnej, będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zamknięciem tego pomieszczenia utrudniającym dostęp do jego wnętrza. Podkreślić należy, iż do znamion strony podmiotowej kradzieży z włamaniem należy umyślność w postaci zamiaru bezpośredniego, zabarwionego chęcią przywłaszczenia przedmiotu zaboru i będącego wyrazem świadomej realizacji przez sprawcę znamion strony przedmiotowej. Przyjmując, że włamanie jest środkiem wiodącym do celu, zamiar zaboru powinien istnieć równocześnie (jeśli nie z wyprzedzeniem czasowym) z podjęciem czynności polegających na pokonywaniu przeszkód w dostępie do mienia (zob. wyrok SN z 9 września 1996 r., III KKN 58/96).

P. K. wypełnił wszystkie znamiona czynu zabronionego sypizowanego w art. 279 § 1 kk. Oskarżony przy użyciu dopasowanego klucza (klucz zostawiony przez M. S. pasował także do pokoju pokrzywdzonej, jednak przy okazji otwierania - zamek ten uszkodził), wykorzystując że był niemal sam w mieszkaniu (jedyne obecny nim współlokator – J. W. - spał) dostał się do pokoju A. G. (1) celem zabrania należącego do niej sprzętu komputerowego. Sprawca wiedział, że w środku znajduje się laptop, gdyż korzystał z niego w dniu poprzedzającym zdarzenie. Oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim przywłaszczenia należącego do pokrzywdzonej sprzętu komputerowego, który następnie oddał pod zastaw pożyczki lombardowej zaciągniętej w lombardzie we W.. O sprawstwie oskarżonego przesądzają dowody w postaci jego bardzo dokładnych, spójnych i logicznych wyjaśnień korespondujących z zeznaniami pokrzywdzonej oraz umowa pożyczki lombardowej, która została zawarta pomiędzy P. K. (1), a lombardem znajdującym się we W., której zabezpieczeniem był skradziony pokrzywdzonej komputer. Pokonanie przeszkody w postaci zamka przy użyciu dopasowanego klucza wypełniało znamię włamania.

Wskazany wyżej materiał dowodowy wskazał również, że P. K. wyszedł w dniu 9 stycznia 2015 r. z domu w celu zdobycia pieniędzy na życie za pomocą czynu zabronionego zabierając ze sobą pistoletowy miotacz gazu, który pożyczył wcześniej do M. Ł. oraz przebijając się w strój mający utrudnić jego rozpoznanie, w skład którego wchodziła m.in. bluzka konkubiny drugiego z oskarżonych, którą P. K. chciał sobie zasłonić twarz. Miał on zamiar dokonać rozboju w salonie fryzjerskim znajdującym się na (...) w L., lecz po dotarciu na miejsce okazało się, że zakład jest zamknięty. Oskarżony postanowił dokonać rozboju w znajdującym się nieopodal P. K.. Wszedł do pomieszczenia i przy użyciu pistoletu gazowego starał się zastraszyć znajdujące się wewnątrz osoby – K. K. (1) oraz jej dzieci. Oskarżony znajdując się w P. K. żądał od K. K. (1) wydania pieniędzy. Pokrzywdzona odmówiła spełnienia roszczeń napastnika argumentując, iż cały utarg został zabrany przez kierowniczkę. P. K. zdając sobie sprawę z fiaska podjętych przez siebie działań, wobec odmowy pokrzywdzonej i stwierdzenia że zawiadomi ona Policję - uciekł.

Po opuszczeniu Pogotowia (...) pobiegł w kierunku wiaduktu, a następnie mijając torowisko wbiegł do znajdującego się w pobliżu sklepu (...). Będąc w środku, grożąc posiadany pistoletem gazowym zmusił on pokrzywdzoną K. K. (2) do otwarcia sklepowej kasy i wydania znajdujących się wewnątrz pieniędzy w kwocie 1320 zł.

Nie ulega również wątpliwości, iż oskarżeni potrzebując pieniędzy na utrzymanie i czynsz postanowili je zdobyć uciekając się przy tym do popełnienia rozboju. W dniu 15 stycznia 2015 r. udali się wspólnie na eskapadę po L. w celu znalezienia odpowiedniego celu do realizacji swoich planów. Oskarżeni starannie przygotowali się do popełnienia rozboju, gdyż zabrali ze sobą nóż kuchenny o 30 cm ostrzu oraz nałożyli na siebie dwa komplety ubrań, które miały ograniczyć możliwość ich rozpoznania. Uzgodnili między sobą podział ról, po znalezieniu celu do napadu i sprawdzeniu czy wewnątrz znajduje się monitoring, przez dosyć długi czas czekali na dogodny moment do napadu. W uznanym za dobry momencie, podeszli pod drzwi wejściowe i P. K. wszedł do środka, gdzie przy pomocy zabranego z domu noża kuchennego zbił szybę oddzielającą ekspedientkę od klientów i zażądał wydania pieniędzy. Napadnięta J. S. wyjęła noszony w torebce gaz pieprzowy i przystawiła do wybitego okienka, w rezultacie czego P. K. uciekł z miejsca zdarzenia nie osiągając zamierzonego celu, a za nim podążył M. S..

Zgodnie z art. 280 § 1 kk, karze podlega ten, kto kradnie, używając przemocy wobec osoby lub grożąc natychmiastowym jej użyciem albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Jednocześnie, zgodnie z § 2 cytowanego przepisu, jeżeli sprawca rozboju posługuje się bronią palną, nożem lub innym

podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub środkiem obezwładniającym albo działa w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu lub wspólnie z inną osobą, która posługuje się taką bronią, przedmiotem, środkiem lub sposobem, podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3. Rozbój jest zatem przestępstwem złożonym, sprawca bowiem zmierza do dokonania kradzieży, atakując integralność cielesną człowieka (przemoc), jego wolność, zdrowie, a nawet życie, używając środków taksatywnie wymienionych w treści art. 280 § 1 bądź 2 kk. Rozbój charakteryzuje się kierunkowością działania sprawcy. Musi on zmierzać do dokonania kradzieży, używając do realizacji tego celu przemocy wobec osoby, groźby natychmiastowego jej użycia albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Jest to więc przestępstwo umyślne, które można popełnić jedynie z zamiarem bezpośrednim, tak co do celu działania, jak i używanych środków.

Zgodnie z art. 13 § 1 kk - odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje.

Sąd nie miał najmniejszych wątpliwości, że oskarżony P. K. działaniami swymi wobec K. K. (1), K. K. (2) oraz obaj oskarżeni – działaniami wobec J. S. wypełnili znamiona zarzucanych im czynów.

Odnośnie czynów P. K. opisanych w punktach II i III – stanowiły one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk. Zgodnie z tą normą, jeżeli sprawca popełnia w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę na podstawie przepisu, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Sąd podziela pogląd iż przestępstwa popełnione w formie dokonania i usiłowania mogą wchodzić w skład jednego ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk (tak - uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2000 r. (I KZP 17/00, opubl. OSNKW 2000/7-8/56). Oba czyny P. K. popełnione były w podobny sposób, tego samego dnia.

Z powyższego powodu nie było możliwe objęcie ciągiem czynu opisanego w punkcie IV. Ten dokonany był wspólnie z inną osobą, przy użyciu niebezpiecznego narzędzia (noża), co skutkowało przyjęciem innej kwalifikacji prawnej. Tu z kolei podzielić należy pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie w wyroku z dnia 26 listopada 2002 roku (II AKa 245/02), zgodnie z którym „nie wypełnia warunków podobieństwa przestępstw popełnienie rozboju przy użyciu przemocy fizycznej i rozboju z zastosowaniem niebezpiecznego przedmiotu, których kwalifikacja prawna jest różna z uwagi na sposób i środki działania”.

Odnośnie czynu P. K. i M. S. z dnia 15 stycznia 2015 roku, nie ma wątpliwości iż usiłowali go dokonać wspólnie i w porozumieniu. Oskarżeni działali w ramach podziału ról, który miał ich doprowadzić do osiągnięcia celu rozboju. Wspólnie czyn ten zaplanowali i usiłowali go dokonać, a jedynie postawa pokrzywdzonej spowodowała iż na usiłowaniu działanie się zakończyło. Przytoczyć wypada stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w postanowieniu z dnia 18 listopada 2010 roku (II KK 57/10) iż „współsprawcą czynu zabronionego z art. 280 § 2 kk jest również ten, kto bierze udział w porozumieniu, w ramach którego podjęta zostaje decyzja o dokonaniu napadu rabunkowego na konkretną osobę przy posłużeniu się niebezpiecznymi przedmiotami, a następnie zgodnie z podziałem ról zbiera istotne z punktu widzenia wykonania powziętego zamiaru informacje o zachowaniu pokrzywdzonego i przekazuje je pozostałym uczestnikom przestępnych uzgodnień, którzy bezpośrednio już realizują znamiona zaplanowanego wcześniej przestępstwa rozboju”.

Odnosząc te rozważania do okoliczności niniejszej sprawy, Sąd stwierdza, że oskarżeni zawarli porozumienie co do miejsca, czasu i celu popełnienia przestępstwa, ustalili także podział ról, a po dokonaniu przestępstwa wspólnie oddalili się z miejsca zdarzenia. Nie ulega wątpliwości, iż zachowanie M. S., to nadto sprawdzenie na miejscu zdarzenia czy jest tam monitoring, a następnie pilnowanie, czy do kolektury (...) nie zbliżają się osoby postronne, by w razie konieczności ostrzec współnika, co dawało swoisty komfort psychiczny P. K.. Również posługiwanie się nożem przez P. K. objęte było porozumieniem sprawców.

Oskarżony P. K., krzycząc i demonstrując posiadany przez siebie nóż oraz tłukąc nim szybę oddzielającą J. S. od wchodzących do kolektury klientów starał się doprowadzić pokrzywdzoną do takiej sytuacji, w której jakakolwiek

próba stawiania oporu oskarżonemu stałby się bezskuteczna. P. K. zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż napadnięta posiadała przy sobie środek obezwładniający w postaci gazu pieprzowego, którym postanowiła się bronić. Sąd nie ma zatem jakichkolwiek wątpliwości, iż oskarżeni, działając w formie współsprawstwa wypełnili swoim zachowaniem znamiona przestępstwa usiłowania rozboju w jego kwalifikowanej formie. Oczywiście jest że demonstrowanie noża w trakcie zdarzenia to forma posłużenia się nim w celu wpłynięcia na decyzję pokrzywdzonego, przez wywołanie w nim obawy i poczucia zagrożenia.

Z opisu czynów II, III i IV Sąd wyeliminował zawarte w zarzutach znamię doprowadzenia pokrzywdzonych do stanu bezbronności, gdyż okoliczność ta nie znalazła swojego potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Doprowadzenie do stanu bezbronności wymaga mianowicie podjęcia takich działań, które nie są użyciem przemocy czy groźby jej użycia, pozbawiają jednak człowieka możliwości przeciwdziałania zaborowi mienia (np. związanie, zamknięcie, zabranie kul inwalidzkich, uśpienie, odurzenie alkoholem). W niniejszej sprawie formą sprawczą działania oskarżonych była groźba użycia przemocy wyrażona wobec pokrzywdzonych.

Odnosnie kar Sąd zważył co następuje :

Wymierzając oskarżonym kary za przypisane im czyny, Sąd kierował się wytycznymi wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 kk. Sąd uwzględnił stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, biorąc pod uwagę cele wychowawcze i zapobiegawcze kary, a nadto – mając na uwadze kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd miał na uwadze także motywację i sposób działania sprawców, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawców, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu.

Sąd wskazuje, iż jako okoliczność obciążająca została wzięta pod uwagę wysoka społeczna szkodliwość przypisanych oskarżonym czynów. Za surowym ukształtowaniem kary przemawiała też motywacja oskarżonych, którzy przypisane im przestępstwa popełnili z niskich pobudek, to jest z chęci osiągnięcia zysku, przy czym Sąd zwrócił uwagę, iż nie czynili tego za wszelką cenę (P. K. podczas usiłowania dokonania rozboju w P. K. i kolekturze (...)w momencie gdy spotkał się z oporem ze strony pokrzywdzonych niemal natychmiast uciekł, czym nie doprowadził do eskalacji napięcia i agresji w zaistniałych sytuacjach).

Za okoliczność łagodzącą uznano zachowanie obu oskarżonych po dokonaniu zarzucanych im czynów, a w szczególności fakt, iż przyznali się oni do winy i złożyli w toku postępowania obszernie wyjaśnienia, które pozwoliły w znacznym stopniu odtworzyć stan faktyczny. Sąd podkreśla, że takie zachowanie sprawców jest pożądane z punktu widzenia organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości, winno zostać dostrzeżone i znaleźć odzwierciedlenie w wymiarze kary. Złagodzenie kary w związku ze współpracą z organami ścigania, winno także stanowić element prewencji generalnej – powinien to być czytelny sygnał, że pożądane zachowania sprawców przestępstw mogą spowodować nieco łagodniejsze ich ukaranie. Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył także fakt, że swoim zachowaniem oskarżeni przez toczące się postępowanie podkreślali, że żałują czynów które popełnili i zapewniali, że wyciągnęli wnioski ze swojego postępowania wobec czego nie będą wchodzić w konflikt z prawem. Jako okoliczność łagodząca została uznana również dotychczasowa niekaralność obu oskarżonych, a Sąd przy wymiarze kary wziął także pod uwagę motywację sprawców, która miała swoje źródło w ciężkiej sytuacji rodzinnej i finansowej oraz ich bardzo młody wiek (P. K. w momencie popełnienia przestępstw miał (...)lat, a M. S. – (...)

Określając karę dla **P. K.** za przestępstwo z art. 279 § 1 kk, Sąd zauważył iż oskarżony wykorzystał to, że pokrzywdzona udostępniła mu swój komputer czym zdobył informacje jaki sprzęt znajduje się w jej posiadaniu. Ponadto okolicznością obciążającą było to, że w dniu 7 stycznia 2015 r. P. K. miał się opiekować synem swoich współlokatorów, którzy powierzyli mu klucze do pomieszczeń mieszkalnych, on zaś zajął się kradzieżą na szkodę A. G. (1), a następnie zapewnianiem sobie alibi. Jego zachowanie było przemyślane i realizowane z pełną premedytacją.

Wśród okoliczności łagodzących w odniesieniu do P. K. Sąd zaliczył wspomnianą już jego uprzednią niekaralność, młody wiek a także fakt, iż żałuje popełnionych przez siebie przestępstw. Ponadto, jako okoliczność łagodzącą wobec oskarżonego należało uznać, jego zachowanie w warunkach izolacji penitencjarnej - oskarżony nie był karany dyscyplinarnie, zachowywał się regulaminowo wobec przełożonych i nie wchodził w konflikty ze współosadzonymi.

Sąd wziął również pod uwagę fakt, iż P. K. pochodzi z dysfunkcyjnej rodziny, w której nie miał możliwości zaczerpnięcia właściwych wzorców postępowania. W związku z powyższym Sąd przy wymiarze kary kierował się realizacją celów wychowawczych względem tego oskarżonego.

Mając wskazane okoliczności na uwadze Sąd uznał, iż orzeczona względem P. K. kara 1 roku pozbawienia wolności, a zatem wymierzona w dolnej granicy ustawowego zagrożenia karą, będzie sprawiedliwa i adekwatna do stopnia zawinienia oraz okoliczności sprawy. Tak ukształtowana kara będzie sygnałem, że popełnianie przestępstw spotyka się z reakcją organów władzy, a oskarżonemu uzmysłowi, że nie surowość kary, lecz jej nieuchronność powinna skłaniać do przestrzegania porządku prawnego.

Ponieważ P. K. popełnił zarzucane mu przestępstwo w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść taką osiągnął – co wynika jednoznacznie z wyjaśnień samego oskarżonego i umowy pożyczki lombardowej, zasadnym było orzeczenie grzywny.

Celem takiego rozstrzygnięcia jest spowodowanie sytuacji, w której przestępstwa popełniane w celu osiągnięcia korzyści majątkowej będą realnie nieopłacalne dla ich sprawców, albowiem reakcja organów państwa spowoduje utratę nie tylko uzyskanych w ten sposób korzyści, ale i dodatkowo finansowo obciąży sprawcę.

Określając wysokość grzywny za przestępstwo popełnione przez P. K., Sąd kierował się wysokością szkody spowodowanej przez działania oskarżonego, wysokością korzyści majątkowej uzyskanej przez tego oskarżonego i szkodliwością społeczną jego czynu. Stąd też ilość stawek dziennych grzywny ustalono na 20.

Kształtując wysokość jednej stawki na poziomie 15 zł, Sąd kierował się sytuacją materialną P. K., a w szczególności jego możliwościami zarobkowymi. Oskarżony obecnie nie osiąga dochodu, nie posiada majątku, odbywać ma karę izolacyjną, zatem – nie od niego samego zależeć będzie jego sytuacja finansowa (**punkt 1 wyroku**).

Wymierzając karę za ciąg przestępstw z art. 280 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk przypisany P. K., jako okoliczności obciążające, Sąd dostrzegł premedytację z jaką działał oskarżony. Sąd podkreśla, iż oskarżony planując przeprowadzenie rozboju przy użyciu pistoletowego miotacza gazu nie liczył się ze wszystkimi możliwymi konsekwencjami zdarzeń, nie brał pod uwagę tego, że osoby pokrzywdzone, mogą w związku ze zdarzeniem odnieść obrażenia – być może doszłoby do tego, gdyby pokrzywdzeni podjęli aktywną obronę przed napastnikiem. Sąd wskazuje również, że oskarżony wziął ze sobą specjalne ubrania, które miały na celu utrudnienie jego rozpoznania przez osoby postronne. Ponadto Sąd zauważa, iż oskarżony chciał dokonać skutecznego rozboju niemal za wszelką cenę. W momencie gdy okazało się, że salon fryzjerski, który był pierwszym celem P. K. jest nieczynny, to wybrał on P. K. jako miejsce zdobycia pieniędzy, gdy zaś jego działania zakończyły się niepowodzeniem uciekł on, po czym wbiegł do sklepu (...) gdzie skutecznie zastraszył ekspedientkę zmuszając ją do wydania pieniędzy z kasy. Wskazać też trzeba, że oskarżony zabrał ze sklepu spożywczego przy ul. (...) w L. dość sporą gotówkę – 1.320 zł.

Ponadto oskarżonemu po wejściu do P. K. w celu dokonania rozboju nie przeszkadzało, że świadkami tego zdarzenia były dzieci pokrzywdzonej K. K. (1) w wieku 6 i 9 lat. Oskarżony nie liczył się z tym, jak zdarzenie z dnia 9 stycznia 2015 r. wpłynie na psychikę małoletnich świadków zdarzenia, a skupił się wyłącznie na realizacji własnego zamiaru.

Wymierzając karę, Sąd miał na uwadze także fakt, iż sprawcy rozboju, obok godzenia w cudze mienie, godzą także w zdrowie i życie pokrzywdzonych, ale także powodują u nich traumatyczne przeżycia związane ze stresem, poczuciem bezradności i bezsilności wobec silniejszego, bądź uzbrojonego sprawcy. Mając tę okoliczność na uwadze, Sąd uznał, iż wobec sprawców przestępstw z art. 280 § 1 i 2 kk, przy kształtowaniu kary istotniejszą, niż w innych wypadkach, rolę odgrywa kwestia takiego ukształtowania kary, aby stanowiła ona w opinii pokrzywdzonych sprawiedliwą odpłatę za popełniony czyn.

Na wymiar kary niewątpliwie wpływ musi mieć także i ta okoliczność, że oskarżony popełnił dwa czyny w warunkach ciągu przestępstw. Inaczej należy zatem ukarać osobę, która łamie normy prawne raz, a inaczej, kiedy orzeczenie

jednej kary jest wynikiem konstrukcji prawnej, która dopuszcza jednokrotne ukaranie za popełnienie kilku czynów zabronionych.

Jako okoliczność łagodzącą w stosunku do P. K. Sąd zaliczył niewątpliwie trudną sytuację materialną i rodzinną oskarżonego. Mieszkał on wspólnie z M. S., M. G. oraz ich synem A., w jednym, wynajmowanym pokoju, po ukończeniu 18 – go roku życia wyprowadził z domu chcąc się usamodzielnąć. Sąd przy wymiarze kary wziął pod uwagę, iż determinacja oskarżonego w dążeniu do zdobycia pieniędzy spowodowana była chęcią zdobycia środków na życie, a skradzione pieniądze zostały przeznaczone na najbardziej niezbędne potrzeby.

Ponadto Sąd wskazuje, że działania oskarżonego nie spowodowały jakichkolwiek obrażeń u kogokolwiek z pokrzywdzonych. Inaczej bowiem należy oceniać zachowanie sprawcy rozboju, który przy okazji swojego czynu nie waha się zadać pokrzywdzonym ciosy czy rany, a inaczej – zachowanie takiego sprawcy, który ogranicza się do wyrażania gróźb. Wskazać też należy, iż oskarżony w toku postępowania okazał skruchę i przeprosił za swoje postępowanie.

W konsekwencji, biorąc pod uwagę przytoczone wyżej okoliczności obciążające i łagodzące, a także mając na względzie młody wiek oskarżonego, Sąd uznał, że kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za ciąg przestępstw z art. 280 § 1 kk i art. 14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk, przy zastosowaniu dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary będzie karą stosowną i adekwatną do zawinienia sprawcy. Kara ukształtowana na poziomie poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, winna z jednej strony dać oskarżonemu wystarczająco dużo czasu do tego, aby przemyślał on swoje zachowanie i zrozumiał, że popełnianie przestępstw spotka się z surową reakcją Państwa, a z drugiej strony – P. K. opuści Zakład Karny będąc osobą nadal młodą, co da mu szansę na prawidłowe ułożenie sobie życia, zdobycie zawodu, podjęcie pracy oraz założenie prawidłowo funkcjonującej rodziny. Odbycie kary pozbawienia wolności nie zamknie zatem P. K. drogi do normalnego funkcjonowania w społeczeństwie.

Sąd uwzględnił okoliczności obciążające P. K., w szczególności działanie z premedytacją oraz determinację w dążeniu do zdobycia pieniędzy, próbę dokonania rozboju w obecności małoletnich świadków zdarzenia, zabranie ze sobą ubrań utrudniających jego rozpoznanie oraz pistoletowego miotacza gazu.

Sąd wskazuje, iż przy wymiarze kary dla P. K., kierował się głównie zasadami prewencji szczególnej – oddziaływaniem wychowawczym kary na osobę oskarżonego. Nie sposób jednak nie zauważyć, iż kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wobec oskarżonego, winna stanowić czytelny sygnał dla opinii publicznej, a w szczególności dla rówieśników oskarżonego, iż bez względu na wiek i warunki osobiste, bez względu na okoliczności sprawy, popełnianie przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu spotka się z surową reakcją wymiaru sprawiedliwości.

Wymierzając karę grzywny, Sąd dostrzegł, iż oskarżony popełnił przypisane mu przestępstwa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Tym samym, zasadne jest orzeczenie grzywny i ukształtowanie jej w taki sposób, aby zarówno oskarżony, jak również opinia publiczna, wyrobili sobie przekonanie o absolutnej nieopłacalności popełniania przestępstw z takiej motywacji. Ustalając wysokość kary grzywny na poziomie 30 stawek dziennych, Sąd miał na uwadze wysokość korzyści osiągniętej przez oskarżonego, a także fakt, że przypisane mu przestępstwa popełnił w warunkach ciągu przestępstw. Określając wysokość jednej stawki na poziomie 15 złotych, Sąd kierował się względami jak przytoczone wyżej (**punkt 2 wyroku**).

Wymierzając karę za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w stosunku do P. K., Sąd miał na uwadze fakt, iż oskarżony starannie zaplanował popełnienie przez siebie czynu zabronionego wspólnie i w porozumieniu z M. S.. Oskarżeni zaopatrzyli się w specjalnie dobrane ubrania mające utrudnić ich rozpoznanie w momencie popełnienia przestępstwa, a oskarżony K. wziął ze sobą nóż, który miał spowodować uzyskanie przez niego przewagi nad pokrzywdzoną. Od momentu wyjścia z domu do czasu popełnienia przestępstwa upłynęło kilka godzin, w czasie których oskarżeni mogli od swojego zamiaru odstąpić, czego nie uczynili, co świadczy o ich determinacji. Przeciwnie - oskarżeni konsekwentnie, starannie szukali dogodnego miejsca do dokonania przestępstwa i właściwego momentu,

gdy nie będzie osób postronnych, a szanse na realizację ich zamiaru będą największe. Ponadto czyn oskarżonych godził w mienie, ale i osobę pokrzywdzonej, przestępstwo mogło być dla niej źródłem silnego stresu.

Z drugiej jednak strony, wskazać należy na okoliczności łagodzące w stosunku do oskarżonego K.. P. K. jest osobą młodą, ze względu na trudną sytuację materialną chciał zdobyć pieniądze na zaspokojenie podstawowych wydatków, jego sytuacja życiowa była tego rodzaju, że nie miał on szansy ani na pomoc rodziny, ani instytucji kredytowych. Sąd wziął również pod uwagę, że swoim zachowaniem oskarżony nie wyrządził żadnej krzywdy J. S. i mimo długotrwałych i przemyślanych przygotowań do rozboju, wobec oporu pokrzywdzonej – stosunkowo łatwo odstąpił od dokonania. Nadto - przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego i złożył obszernie wyjaśnienia, które pomogły dokonać niezbędnych ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, a także szczerze żałował popełnionego przez siebie przestępstwa.

Biorąc zatem powyższe okoliczności pod uwagę, Sąd uznał, że ukształtowanie kary za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w wymiarze 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary, a zatem poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia karą, będzie sprawiedliwe i adekwatne do stopnia zawinienia oraz okoliczności sprawy (**punkt 3 wyroku**). Tak ukształtowana kara będzie sygnałem, że popełnianie przestępstw spotyka się z reakcją organów władzy, a nadto – da oskarżonemu wystarczająco dużo czasu na refleksję o nieopłacalności przestępstw. Z drugiej strony, kara 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, nie jest karą nadmiernie długotrwałą, przez co oskarżony, po stosunkowo szybkim opuszczeniu Zakładu Karnego, będzie mógł, jako osoba relatywnie młoda ułożyć sobie życie.

Miarkując karę grzywny na poziomie 20 stawek dziennych, Sąd dostrzegł, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jednakże celu tego nie osiągnął. W konsekwencji, kara 20 stawek dziennych powinna w wystarczający sposób wskazać oskarżonemu nieopłacalność popełniania przestępstw, w tym tych skierowanych przeciwko mieniu. Określając wysokość jednej stawki na poziomie 15 złotych, Sąd kierował się względami jak przytoczone wyżej.

Ponieważ oskarżony popełnił ciąg przestępstw i dwa przestępstwa zanim zapadł pierwszy wyrok, zgodnie z art. 85 kk, 86 kk i 91 § 2 kk należało orzec wobec niego karę łączną.

Granice, w jakich może być orzeczona kara łączna pozbawienia wolności w wyroku łącznym, określa art. 86 § 1 kk. Zgodnie z tym przepisem, Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny.

Przy orzekaniu kary łącznej mogą mieć zastosowanie różne systemy: system kumulacji, polegający na podsumowaniu (skumulowaniu) kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa; system absorpcji (pochłaniania), według którego najsurowsza z kar wymierzonych staje się karą łączną; system redukcji, w którym karę wynikającą z sumy kar jednostkowych obniża się (redukuje) według przyjętego kryterium (np. ustawodawczej górnej granicy danego rodzaju kary, przyjętej zasady nadzwyczajnego zaostrzenia), wreszcie system asperacji (podwyższenia), w którym najwyższa kara jednostkowa podlega zaostrzeniu w przyjęty przez ustawodawcę sposób. Przy orzekaniu kary łącznej dopuszczalne jest zastosowanie zasad pełnej absorpcji jak i pełnej kumulacji, jednakże jest to rozstrzygnięcie skrajne, które może być stosowane wyjątkowo i wymaga wnikliwego umotywowania. Sąd orzekający karę łączną powinien rozważyć przede wszystkim zagadnienie związku przedmiotowego

i podmiotowego zachodzącego pomiędzy zbiegającym się czynami. Silniejsze związki czasowe i rodzajowe pomiędzy nimi wskazują na potrzebę przyznania decydującego znaczenia zasadzie absorpcji łączonych kar, w przypadku zaistnienia luźniejszych relacji pomiędzy tymi czynnikami powinna z kolei przeważać zasada kumulacji. Z kolei zasada asperacji z jednej strony pozwala uniknąć premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw (do czego prowadzi dyrektywa absorpcji oznaczająca w istocie wymiar kary za jedno z przestępstw pozostających w zbiegu) z drugiej zaś umożliwia uniknięcie dolegliwości wynikającej z kumulacji orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasad racjonalności wymiaru kary i zasad humanitaryzmu w stosowaniu kar i środków karnych.

Biorąc pod uwagę wysokość kar orzeczonych wobec P. K. za przypisane mu czyny, Sąd mógł orzec karę łączną pozbawienia wolności w granicach od 1 roku pozbawienia wolności do 4 lat i 4 miesięcy oraz kary grzywny – od 20 do 70 stawek dziennych.

Sąd dostrzega, że pomiędzy ciągiem przestępstw oraz przestępstwami przypisanym P. K., zachodzi dość duży związek przedmiotowy – podmiotowy. Oskarżony popełnił bowiem ciąg przestępstw z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i art. 280 § 1 kk oraz przestępstwa z art. 279 § 1 kk i z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 – a zatem wszystkie jego zachowania godziły w takie same dobra prawnie chronione, jakimi są mienie, ale również - zdrowie i życie człowieka. Oskarżony popełniał przypisane mu przestępstwa i ciąg przestępstw w podobny sposób, korzystając z podobnych narzędzi (dwukrotnie był to pistoletowy miotacz gazu, a w jednym przypadku był to nóż). Nie można jednak pominąć tego, P. K. jedno z przestępstwo wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, a pozostałe popełnił samodzielnie.

Odnosząc się do czasu popełnienia przestępstw, Sąd stwierdza, iż czyny wchodzące w skład ciągu przestępstw popełnione zostały w dniu 9 stycznia 2015 roku, przestępstwo z art. 279 § 1 kk – w dniu 7 stycznia 2015 roku, a czyn z art. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 – w dniu 15 stycznia 2015 r. Zatem - pomiędzy tymi zdarzeniami występuje duża bliskość czasowa, choć nie były to czyny popełnione bezpośrednio po sobie, czy nawet – dzień po dniu.

W konsekwencji, mając na uwadze relatywnie duży związek przedmiotowy – podmiotowy oraz bliskość czasową pomiędzy poszczególnymi czynami, Sąd uznał, że należy ukształtować karę łączną wobec oskarżonego zgodnie z zasadami asperacji, zbliżonej jednak do absorpcji. Przeciwno zastosowaniu zasady pełnej absorpcji przemawia fakt, iż pomiędzy skrajnymi czynami zarzucanymi oskarżonemu upłynął ponad tydzień, a nadto P. K. działał jednak w nieco różny sposób – samodzielnie bądź z innymi osobami – a nadto – jego zachowania wypełniały jednak znamiona różnych przestępstw. Tym samym, Sąd uznał, iż cele kary najpełniej spełni kara łączna 2 lat pozbawienia wolności. W analogiczny sposób – poprzez obostrzenie kary najsurowszej – Sąd określił karę łączną grzywny – na poziomie 40 stawek dziennych (**punkt 4 wyroku**).

Określając wymiar stawki dziennej, na poziomie 15 złotych, Sąd w pełni uwzględnił argumentację dotyczącą sytuacji osobistej i majątkowej skazanego, a także jego potencjalnych możliwości zarobkowych, która została przedstawiona przy uzasadnieniu jednostkowych kar grzywny.

Tak określona kara łączna, stanowić będzie dostateczną dolegliwość dla P. K., nie budząc powszechnego poczucia nadmiernej łagodności kary. Jednocześnie, uniknięcie stosowania zasady pełnej absorpcji spowoduje, iż orzeczona kara nie będzie miała demoralizującego wpływu na oskarżonego, albowiem choćby częściowo odczuje on dolegliwość związaną z popełnieniem przez niego czynów, za które dotychczas został skazany.

Orzekając karę łączną wobec P. K. Sąd nie zdecydował się na skorzystanie z możliwości jej warunkowego zawieszenia wobec tego oskarżonego. Zdaniem Sądu co do oskarżonego P. K. brak jest podstaw dla przyjęcia pozytywnej prognozy, iż pomimo niewykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności będzie przestrzegać porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa. Oskarżony popełnił 4 przestępstwa przeciwko mieniu, z których w jednym przypadku wystąpił ciąg przestępstw, a jedno z nich stanowiło usiłowanie zbrodni. Zdaniem Sądu przygotowania, które poczynił oskarżony w celu dokonania zarzucanych mu czynów zabronionych, a następnie podjęte przez niego działania mające na celu zatarcie śladów swojej przestępczej działalności jednoznacznie świadczą o tym, że P. K. działał z wyrachowaniem i premedytacją. Ponadto wszystkie czyny popełnione przez oskarżonego obarczone są wysoką szkodliwością społeczną i zostały popełnione z niskich pobudek jaką niewątpliwie jest chęć osiągnięcia zysku.

Ilość popełnionych przez P. K. przestępstw, sposób ich popełnienia, ich szkodliwość społeczna, a także całkowity brak empatii oskarżonego skupionego wyłącznie na zaspokajaniu swych potrzeb świadczy, iż oskarżony w chwili obecnej nie jest w stanie prawidłowo funkcjonować w społeczeństwie. W ocenie Sądu w tych okolicznościach warunkowe zawieszenie kary likwidując realną i bezpośrednią jej dolegliwość wręcz utwierdzałaby oskarżonego w poczuciu bezkarności. Oskarżony P. K., jak i każdy do kogo dotrze wiadomość o jego czynie i karze za niego musi sobie uświadomić, iż za popełniane przestępstwa spotyka sprawcę realna i bezpośrednia dolegliwość. Zatem zarówno

cele wychowawcze, jak i społeczne oddziaływanie kary, wykluczają możliwość warunkowego zawieszenia orzeczonej względem niego kary pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu zakres orzeczonej kary jedynie w przypadku realnego jej wykonania, uzmysłowi oskarżonemu naganność przypisanych mu czynów i po jej wykonaniu wdroży go do właściwego funkcjonowania w społeczeństwie.

Biorąc pod uwagę fakt, iż P. K. był w toku prowadzonego postępowania zatrzymany i tymczasowo aresztowany, zgodnie z treścią art. 63 § 1 kk, Sąd zaliczył na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania oskarżonego w tej sprawie od dnia 15 stycznia 2015 roku (**punkt 5 wyroku**).

Zgodnie z treścią art. 46 § 1 kk, w razie skazania Sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części. Ponieważ przeprowadzone postępowanie wykazało, że oskarżony P. K. popełnił zarzucane mu przestępstwa kradzieży z włamaniem na szkodę A. G. (1) oraz rozboju w sklepie (...) stanowiącym własność M. i W. D. (1) i został za to skazany, zasadne stało się orzeczenie od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych obowiązku naprawienia szkody zgodnie ze wskazanym przepisem. Określając wysokość kwot, do zapłaty których zobowiązał oskarżonego, Sąd wziął pod uwagę ujawnioną w toku postępowania kwotę stanowiącą szkodę, jaką ponieśli poszczególni pokrzywdzeni (A. G. – 1.000 zł, M. i W. D. – 1.320 zł) a także fakt iż właściciele sklepu (...) otrzymali część utraconych przez siebie pieniędzy w wysokości 1000 zł w formie odszkodowania wypłaconego przez (...) S.A. w W., który to podmiot stał się przez to pokrzywdzonym działaniem oskarżonego (**punkt 6 wyroku**).

Ponieważ w dniu 15 czerwca 2015 roku (k. 685) pokrzywdzona K. K. (1) złożyła wniosek o orzeczenie tytułem środka karnego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, Sąd, zgodnie z treścią art. 46 § 1 kk był zobligowany do orzeczenia takiego obowiązku. Określając wysokość kwoty, jaką oskarżony P. K. winien uiścić na rzecz K. K. (1) w ramach wskazanego wyżej środka karnego, Sąd wziął pod uwagę roszczenie pokrzywdzonej, która domagała się kwoty 5500 zł jako zadośćuczynienie za krzywdę jej oraz dwójki małoletnich dzieci, przy czym biorąc pod uwagę, że jedynie K. K. (1) miała status pokrzywdzonej w niniejszej sprawie Sąd przyznał jej kwotę 2000 zł tytułem wspomnianego środka karnego. Zdaniem Sądu środek ten niewątpliwie wzmocni represyjny i wychowawczy wymiar kary. Oskarżony, obok dolegliwości związanych z pozbawieniem wolności odczuje bowiem dolegliwość o charakterze finansowym. Wysokość nawiązki została określona z uwzględnieniem stresu jaki przeżyła pokrzywdzona - napadnięta (choć nie - fizycznie i bez wyrządzenia fizycznej krzywdy) w miejscu pracy, w obecności dzieci, jak i to że na jej oczach sprawca zagrażał także jej dzieciom (**punkt 7 wyroku**).

Orzekając wobec **M. S.** karę za przypisane mu przestępstwo Sąd wziął pod uwagę okoliczności obciążające oskarżonego, do których niewątpliwie należało poczynienie przygotowań wraz z P. K. (1) do popełnienia czynu zabronionego w postaci przygotowania specjalnych ubrań mających utrudnić rozpoznanie oskarżonych. Do czynu przygotowali się starannie, szukając miejsca do jego popełnienia i dogodnego momentu. Czekać długo, sprawcy nie zaniechali działania, co świadczy o ich determinacji.

Do okoliczności łagodzących w odniesieniu do M. S. poza wspomnianymi już młodym wiekiem, dotychczasową niekaralnością i wyrażeniem skruchy występującym w połączeniu z obszernymi wyjaśnieniami, Sąd zaliczył również trudną sytuację rodzinną i finansową oskarżonego. M. S. pochodził z wielodzietnej rodziny, musiał w młodym wieku udać się do pracy, by pomóc w zaspokajaniu najpilniejszych potrzeb domowników, przez co nie realizował obowiązku szkolnego. W chwili obecnej M. S. znajduje się w nieformalnym związku z M. G. i mają oni dziecko, a oczekują kolejnego. Oskarżony stara się zapewnić odpowiednie warunki życia swoim bliskim, których jest jedynym żywicielem, przy czym - nie może on liczyć na wsparcie rodziny. Należy przypomnieć iż motywacją oskarżonego do dokonania rozboju w dniu 15 stycznia 2015 r., była w głównej mierze chęć zdobycia pieniędzy na zapłacenie czynszu za wynajmowany pokój. Oskarżony nie mogąc zdobyć pieniędzy z instytucji kredytowych, a także nie mając pomysłu na zdobycie w bardzo krótkim czasie gotówki na zapłacenie zobowiązania względem wynajmującego, uciekł się do popełnienia czynu zabronionego.

Do okoliczności łagodzących zaliczono postawę oskarżonego po wszczęciu przeciwko niemu postępowania karnego. M. S. przestrzegał porządku prawnego oraz pracował zarobkowo.

Z powyższych powodów Sąd uznał iż M. S. (1) należy wymierzyć karę pozbawienia wolności z zastosowaniem możliwości jej nadzwyczajnego złagodzenia. W ocenie Sądu kara 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności dla M. S., wymierzona poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia będzie sprawiedliwą odpłatą za czyn jakiego się dopuścił.

Orzekając karę grzywny na poziomie 25 stawek dziennych, Sąd dostrzegł, że oskarżony popełnił czyn w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jednakże swojego celu nie osiągnął. W konsekwencji, kara w wymiarze 25 stawek dziennych powinna w wystarczający sposób wskazać oskarżonemu nieopłacalność popełniania przestępstw, w tym tych skierowanych przeciwko mieniu. Określając wysokość jednej stawki na poziomie 20 złotych, Sąd wskazuje, że oskarżony pracuje zarobkowo i deklaruje uzyskiwany dochód z tego tytułu na poziomie 2000 zł netto miesięcznie. Zdaniem Sądu nawet wobec konieczności utrzymania rodziny oskarżony S. będzie w stanie uiścić orzeczoną względem niego karę grzywny bez narażenia na uszczerbek swoich najbliższych (**punkt 8 wyroku**).

Ponieważ Sąd orzekł karę nie przekraczającą 2 lat pozbawienia wolności, zgodnie z treścią art. 69 § 1 kk, możliwe stało się orzeczenie jej warunkowego zawieszenia.

Głównymi argumentami przemawiającymi za zastosowaniem wobec M. S. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary są jego niekaralność w chwili popełnienia przypisanego mu czynu, a także fakt, iż od popełnienia przestępstwa oskarżony nie popełnił innych przestępstw, a zatem sformułowanie wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej nie jest wyłącznie hipotetyczne, ale opiera się na stwierdzeniu, że przez dłuższy czas, M. S. przestrzegał obowiązującego prawa. Oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia, nie jest osobą zdemoralizowaną. Tym samym, wystarczającym czynnikiem powstrzymującym M. S. od popełniania przestępstw winna być perspektywa zarządzenia wykonania kary orzeczonej w niniejszym postępowaniu. Sąd podkreśla, że czyn przypisany oskarżonemu stanowił wyjątek od zasady, jaką było przestrzeganie przez oskarżonego obowiązującego prawa. Nadto, stosując instytucję warunkowego zawieszenia wykonania kary, Sąd miał na uwadze wiek oskarżonego – jest on sprawcą młodocianym, co do którego należy dać prymat funkcji wychowawczej kary.

Określając okres próby na 4 lata, na który to czas oddano oskarżonego również pod dozór kuratora sądowego, Sąd miał na względzie prewencyjne i wychowawcze oddziaływanie wyroku – takie orzeczenie winno stanowić gwarancję tego, że oskarżony nie zdecyduje się na ponowne popełnienie przestępstwa. W ocenie Sądu, orzeczenie czteroletniego okresu próby powinno dać M. S. wystarczająco dużo czasu na to, aby zrozumiał on nieopłacalność popełniania przestępstw i – jako osoba faktycznie karana, aczkolwiek pozostająca na wolności – odczuł negatywne skutki związane z orzeczeniem wobec niego kary. Dozór kuratora, będący w przypadku M. S. obligatoryjny – pomoże w kontroli jego zachowania (**punkt 9 wyroku**).

W toku postępowania ujawniono przedmioty, które służyły do popełnienia przestępstwa - nóż z rękojeścią koloru czarnego z napisem na ostrzu „(...)” (nr 1 wykazu dowodów rzeczowych), spodnie koloru czarnego z napisami oraz obrazkiem koguta (nr 2 wykazu dowodów rzeczowych), torbę z tworzywa sztucznego z napisem (...) (nr 3 wykazu dowodów rzeczowych), czapkę koloru czarnego z otworami – kominiarka (nr 5 wykazu dowodów rzeczowych), rękawiczki koloru czerwono – czarnego z napisami na wierzchniej części rękawiczek (nr 6 wykazu dowodów rzeczowych), bluza z kapturem firmy (...) (nr 7 wykazu dowodów rzeczowych), rękawica robocza częściowo ogumowaną koloru białe – niebieskiego (nr 9 wykazu dowodów rzeczowych), torba foliowa z zimowo – świątecznymi rysunkami (nr 10 wykazu dowodów rzeczowych), bluza koloru czarnego z napisem (...) (nr 13 wykazu dowodów rzeczowych), szalik wełniany w kolorowe pasy (nr 15 wykazu dowodów rzeczowych), spodnie dresowe koloru czarnego z białymi wstawkami (nr 14 wykazu dowodów rzeczowych), spodnie dresowe koloru czarnego (nr 12 wykazu dowodów rzeczowych), bluza z kapturem koloru szarego (nr 11 wykazu dowodów rzeczowych). W stosunku do tych przedmiotów, działając zgodnie z treścią art. 44 § 2 kk, Sąd orzekł ich przepadek (**punkt 10a wyroku**).

Z kolei, na podstawie art. 230 § 2 kpk, Sąd zwrócił osobom uprawnionym przedmioty ujawnione w toku postępowania, które nie służyły do popełnienia przestępstwa – oskarżonemu P. K. bluzę koloru czerwonego rozpinaną z elementami odbłaskowymi na rękawach oraz czerwoną bluzę z kapturem z nadrukiem na plechach (...) 2015, M. G. bluzkę damską koloru czarnego, a lombardowi (...) D. S. (1) umowę pożyczki lombardowej z dnia 8 stycznia 2015 r. (**punkt 10b wyroku**). Orzeczenie zwrotu wskazanych wyżej przedmiotów było możliwe, albowiem były one zbędne dla toczącego się postępowania, a znane były osoby uprawnione do otrzymania ich zwrotu.

Odnosząc się z kolei to baterii z telefonu komórkowego z napisem (...), Sąd doszedł do przekonania, że w chwili obecnej nie jest możliwe ustalenie właściciela tego przedmiotu. W toku postępowania żaden z oskarżonych nie złożył oświadczenia, iż wskazana bateria do telefonu stanowiła jego własność, a nie wynika to również z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie. W konsekwencji wobec powyższego należało zgodnie z art. 231 § 1 kpk złożyć opisany przedmiot do depozytu sądowego (**punkt 10c wyroku**).

Na podstawie przepisów powołanych w **punkcie 11 wyroku**, Sąd orzekł o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu. Określając wysokość stawek dla obrońców, Sąd wziął pod uwagę ilość terminów rozpraw w niniejszej sprawie oraz fakt, iż M. S. nie miał obrońcy z urzędu w toku postępowania przygotowawczego. Nadto, Sąd zwiększył obliczone stawki o kwotę 23 % podatku VAT dla każdego z ustanowionych obrońców.

Biorąc pod uwagę trudną sytuację materialną oskarżonych, ich młody wiek oraz brak majątku i niewielkie dochody, Sąd, działając na podstawie art. 624 §1 kpk, art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk, obciążył jedynie częściowo oskarżonych kosztami postępowania i z tego tytułu zasądził od nich na rzecz Skarbu Państwa opłaty w wysokości 420 zł od P. K. i 400 zł od M. S. stosując przepisy ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. W odniesieniu do P. K. na opłatę orzeczoną względem niego składała się kwota 300 zł, jako że został on skazany w I instancji na karę łączną pozbawienia wolności wynoszącą do 2 lat pozbawienia wolności (art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 6 w/w ustawy), która została powiększona o kwotę 120 zł, co stanowi 20 % od kary grzywny wymierzonej obok kary łącznej pozbawienia wolności (art. 3 ust. 1, art. 6 w/w ustawy). M. S. winien uiścić opłatę w wysokości 400 zł, na co składa się kwota 300 zł, jako że został on skazany w I instancji na karę pozbawienia wolności wynoszącą do 2 lat pozbawienia wolności (art. 2 ust. 1 pkt 4 w/w ustawy), która została powiększona o kwotę 100 zł, co stanowi 20 % od kary grzywny wymierzonej obok kary pozbawienia wolności (art. 3 ust. 1 w/w ustawy) – **punkt 12 wyroku**.

SSO Agnieszka Kędzierska